

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ζαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 3 ΙΟΥΛΗ 1998 ΑΡ. ΦΥΛ. 308 ΔΡΧ. 200

ΨΕΥΤΟΚΚΕ-ΝΑΡ

ΚΑΛΥΠΤΟΥΝ ΤΗ "ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ"

Σοσιαλφασίστες και ναζί κοινή γραμμή

Η παταγώδης πολιτική ήττα του σοσιαλφασισμού στη μάχη των εξεταστικών κέντρων οδοκλήρωθηκε με την ήττα του και στη μάχη οπισθοφυλλικών που έδωσε μέσα από τη δολοφονική προβοκατόρικη επίθεση ενάντια στον Κουσουρή.

Η δολοφονική επίθεση στον Κουσουρή επιχειρήσε να επιβεβαιώσει με τεχνητό και σκοτεινό τρόπο εκείνο που δεν μπόρεσε να επιβεβαιώσει η ανοιχτή και πλάτειά ταξική πάλη δηλαδή ότι ο πόλος της αντίδρασης στον πόλεμο των εξεταστικών κέντρων ήταν η κυβέρνηση. Η αληθινή, η πρωταρχική πολιτική βία ήταν εκείνη που άσκησαν τα τάγματα εφόδου του ψευτοΚΚΕ και της μικροαστικής τροτσκιστικής και "μ-α" ουράς του ενάντια στους εξεταζόμενους. Αυτή ήταν η τυπική φασιστική βία, δηλαδή η βία που ασκείται ενάντια στο λαό, στο όνομα του λαού, από την πιο αντιδραστική μερίδα της άρχουσας τάξης. Στο όνομα του λαού και πιο ειδικά των αναπληρωτών, οι τραμπούκοι επιτέθηκαν στους υποψήφιους του ΑΣΕΠ επειδή αυτοί δεν θέλησαν να πεισθούν "με το καλό" ότι η διατήρηση της επετηρίδας ήταν δόθεν κάτι το προοδευτικό. Έτσι έγιναν οι τραμπούκοι ο πραγματικός αντιδραστικός πόλος και αυτό παρουσιάστηκε με σαφήνεια στα μάτια του λαού. Όσοι κατάλαβαν ότι η βία των ΜΑΤ απέναντι στον κνίτικο στρατό ήταν άμεση συνέπεια και προϊόν της προαναγγελλμένης απόφασης αυτού του στρατού να εμποδίσει με τη βία τους υποψήφιους να φτάσουν στα εξεταστικά κέντρα και να συμμετέχουν στις εξετάσεις.

Ο λαός τα κατάλαβε όλα αυτά πολύ καλά. Άλλωστε εδώ και πολλά χρόνια έχει μάθει να μισεί την "απελευθερωτική" βία των αντιδραστικών κινημάτων των μικροαστών του δημοσίου και των πλούσιων της υπαίθρου που κλείνουν δρόμους, φώτα και λιμάνια στο όνομα των δικών τους ιδιαίτερων, πάντα αντιδραστικών συμφερόντων.

Έτσι οι σοσιαλφασίστες νικήθηκαν και αναδιπλώθηκαν. Έμειναν μόνο οι αναρχοφασίστες μόνοι τους και σχεδόν ανεξέλεγκτοι να δίνουν μάχες "μολότοφ και κουκούλας" πράγμα που ολοκλήρωνε την πολιτική χρεωκοπία των σοσιαλφασιστών μέσα στο λαό και άφηνε όλο το έδαφος της πολιτικής νίκης στην κυβέρνηση.

Στο σημείο αυτό ήρθε η προβοκατόρικη επίθεση της "Χρ. Αυγής" για να πετύχει έναν αληθινό πολιτικό νεκρό, που θα χρεωνόταν στα ΜΑΤ των εξεταστικών κέντρων, δηλαδή έμμεσα στην "κυβέρνηση των ΜΑΤ" αλλά και στον υπουργό Δημόσιας Τάξης Ρωμαιο. Ο Ρωμαιοός ενοχλεί πολύ τους σοσιαλφασίστες γιατί έχει την ικανότητα να απογυμνώνει τα πραξικοπήματά τους από το επιχείρημα της αστυνομικής βίας. Συνήθως αφήνει τους σοσιαλφασίστες να χτυπήσουν

πρώτοι, να γίνουν αντιπαθείς στο λαό και ύστερα τους εξουδετερώνει. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι το κλείσιμο των δρόμων από τον Πατάκη το '96 και το ξεφούσκωμα των λάστιχων των τρακτέρ με το οποίο ξεφούσκωσε μαζί και όλη εκείνη η άθλια εκστρατεία των πλούσιων αγροτών στο Θεσσαλικό κάμπο.

Με ένα νεκρό μέλος του ΝΑΡ σαν τον Κουσουρή που θα είχε προηγουμένα δώσει τη μάχη ενάντια στα ΜΑΤ στα Πατήσια, οι σοσιαλφασίστες θα είχαν ένα μάρτυρα, ένα τεχνητό ομοίωμα Λαμπράκη, να το κραδαίνουν ενάντια στους τωρινούς και τους μελλοντικούς εχθρούς τους, ιδιαίτερα ενάντια στον ευρωπαϊκό εκσυγχρονισμό που μανιασμένα επιχειρούν να τον εμφανίσουν σαν φασισμό. Κυρίως όμως μέσα στη γενική κατακραυγή θα εξαγνίζαν τη χρεωκοπημένη επίθεση της ντροπής στα εξεταστικά κέντρα...

Όμως και αυτή η πρωτοφανής προβοκάτσια απέτυχε στους πολιτικούς της στόχους... Το μόνο υπαρκτό παρακράτος στην Ελλάδα, το πανίσχυρο σοσιαλφασιστικό παρακράτος που ξεκινάει από τη "17Ν" και τους γνωστούς άγνωστους και

φτάνει ως τη "Χρ. Αυγή", αυτό το παρακράτος, που μεθοδικά οικοδομεί η ρώσικη υπερδύναμη στην Ελλάδα εδώ και 25 χρόνια, σκόνταψε για μια ακόμα φορά στις ισχυρές δημοκρατικές αντιστάσεις που εκδηλώνονται σχεδόν ενστικτώδικα σ' αυτή τη χώρα κάθε φορά που κάτι μεγάλο συμβαίνει. Ακόμα σκόνταψε στις ίδιες τις εσωτερικές αντιφάσεις του σοσιαλφασισμού.

Αμέσως μετά τη δολοφονική απόπειρα όλο το σοσιαλφασιστικό στρατόπεδο βγήκε να υποδείξει σαν πολιτικό υπεύθυνο της την πολιτική Σημίτη και την αστυνομική βία που την συνοδεύει. Σε ότι αφορά τα πραγματικά περιστατικά όλοι τους ανεξαιρέτα πρόβησαν το εξής σενάριο: Τα ΜΑΤ εκδικήθηκαν τους "αγωνιστές" των εξεταστικών κέντρων βάζοντας κάποιους ακροδεξιούς, πιθανότατα χρυσαυγίτες, να σκοτώσουν έναν από αυτούς. Αυτό το σενάριο βολεύεται πολύ από τη φράση που φέρεται να είχε πει ο Κουσουρή μετά τη σύγκρουση στο "κεντρικό" μέτωπο όλων των εξεταστικών κέντρων που ήταν στα Πατήσια, ότι κάποιος α-

πό τα ΜΑΤ είχαν απειλήσει τη ζωή του. Ο Κουσουρή ίσως να διαλέχτηκε από το σοσιαλφασιστικό παρακράτος ακριβώς γι' αυτή τη δήλωσή του.

Αυτό το σενάριο έβρισκε άμεση στήριξη στις μαρτυρίες ότι στη δική της "Χρ. Αυγής" που γινόταν την ίδια μέρα στην Ευελπίδων, εκδηλώθηκαν φιλικές διαθέσεις ανθρώπων των ΜΑΤ προς τους ναζί-στές.

Η μεγάλη αδυναμία των σοσιαλφασιστών από την πρώτη στιγμή ήταν ότι ενδιαφέρθηκαν ελάχιστα, ως καθόλου, να καταγγείλουν την ίδια τη "Χρ. Αυγή" γι' αυτή τη δολοφονία. Τη "Χρ. Αυγή" τη χρησιμοποίησαν, όσοι τη χρησιμοποίησαν, μόνο δευτερευόντως σαν ένα απλό ενδιάμεσο στη δολοφονία που διατάχθηκε από το "κυβερνητικό παρακράτος" και υλοποιήθηκε από τα ΜΑΤ μέσω των τραμπούκων της "Χρ. Αυγής".

Η "Χρ. Αυγή" τους χρησίμευε πολιτικά μόνο για να φτάσουν ως τα ΜΑΤ, και από τα ΜΑΤ να βρεθούν με ένα πήδο στον Αρσένη, την κυ-

βέρνηση και τον Ρωμαιο.

Αυτή η επιπόλαιη και ελάχιστη αναφορά στη "Χρ. Αυγή" έγινε στις δευτερεύουσες αρθρογραφίες του Ριζοσπάστη, του Πριν (ΝΑΡ) και της Αυγής, όμως σε καμία επίσημη ανακοίνωση προς τον Τύπο του ψευτοΚΚΕ, του ΝΑΡ και του ΣΥΝ δεν υπάρχει η ΠΑΡΑΜΙΚΡΗ καταγγελία στη "Χρ. Αυγή" για το χτύπημα στον Κουσουρή. Την ίδια φαινομενικά παράξενη στάση θα διαπιστώσει κανείς και στις ανακοινώσεις της Κεντρικής Συντονιστικής Επιτροπής Αγώνα (του "κινήματος" κατά των εξετάσεων του ΑΣΕΠ) και της Επιτροπής Αλληλεγγύης που σκάρωσε το ΝΑΡ για συμπάρασταση στον Κουσουρή και για την καταγγελία της "κυβερνητικής τρομοκρατίας".

Στην πραγματικότητα δεν υπάρχει τίποτα το παράξενο σ' αυτή τη στάση. Η "Χρ. Αυγή" είναι ένας πιστός σύμμαχος του σοσιαλφασισμού, δηλαδή όλων των παραπάνω, σε όλα τα βασικά πολιτικά τους μέ-

συνέχεια στη σελ. 3

Οι σοβινιστές παγιδευμένοι στα δίχτυα των S-300

Το τελευταίο διάστημα διαφαίνονται σημαντικότερες εξελίξεις στο ζήτημα της εγκατάστασης των πυραύλων S-300 στην Κύπρο. Την ώρα μάλιστα που γράφονται αυτές οι γραμμές, τα δελτία ειδήσεων αναφέρουν ότι ο ρώσος πρεσβευτής στην Άγκυρα δήλωσε πως θα υπάρξει μια μικρή αναβολή στην παράδοση των πυραύλων στην Κύπρο μέχρι το τέλος του φθινοπώρου, δηλαδή μέχρι το Νοέμβρη.

Αυτή η τοποθέτηση από μόνη της δεν αλλάζει την ουσία των πραγμάτων. Όμως το τελευταίο διάστημα έρχονται στο φως της δημοσιότητας πληροφορίες που επιμένουν ότι οι Κύπριοι, και κυρίως ο Κληρίδης, το ξανασκεφτόνται και ψάχνουν να βρουν τρόπο απεμπλοκής από μια κατάσταση

στην οποία περιήλθαν αυτοπαγιδευόμενοι, καθώς μάλιστα όλος ο προεκλογικός αγώνας των πρόσφατων προεδρικών εκλογών είχε στηριχθεί ακριβώς στη βεβαιότητα ότι οι πυραύλοι θα έρθουν οπωσδήποτε.

Όλος ο κυπριακός πολιτικός κόσμος είχε αναγάγει την έλευση των ρώσικων πυραύλων σε ακρογωνιαίο λίθο της λεγόμενης "εθνικής πολιτικής", συνδέοντάς τη μάλιστα με το καλοστημένο τέχνασμα του Α. Παπανδρέου περί "ενιαίου αμυντικού δόγματος".

Στη βάση αυτή λοιπόν και εφόσον η πλειοδοσία σε φιλορώσικες κορώνες έδινε κι έπαιρνε, τώρα έρχεται κομμάτι δύσκολο να μεταπείσουν τον κυπριακό λαό ότι δεν ήταν έτσι όπως του τα έλεγαν τα πράγματα. Κι αυτό γιατί

τώρα (δυστυχώς) αρχίζουν μερικές πλευρές να αντιλαμβάνονται σε τι πάνε να μπλέξουν και τίνοσ τα συμφέροντα έρχονται να εξυπηρετήσουν οι πυραύλοι αυτοί. Τώρα, για παράδειγμα, φαίνεται ότι ο αριθμός των ρώσων αξιωματικών που θα πάνε στο νησί για να "προετοιμάσουν" την εγκατάσταση των πυραύλων είναι υπερβολικά μεγάλος (το "Βήμα" στις 21-6 κάνει λόγο για 200!). Τώρα αρχίζει να διαφαίνεται ότι δεν είναι μόνο το ζήτημα αυτό καθαυτό των πυραύλων, αλλά και των ραντάρ τους, που θα παίζουν τεράστιο στρατηγικό ρόλο στα τεκταινόμενα στη ΝΑ Μεσόγειο, σε μια από τις πιο "ευπαθείς" περιοχές του πλανήτη. Τα ραντάρ αυτά

συνέχεια στη σελ. 2

ΟΧΙ ΣΤΟ ΝΕΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

Το ψευτοΚΚΕ παραμένει ωστόσο ο κύριος υπεύθυνος για το χαμηλό μεροκάματο και τη συνδικαλιστική διάλυση

Δόθηκε στη δημοσιότητα από το υπουργείο Εργασίας, το σχέδιο νόμου για τη "ρύθμιση των εργασιακών σχέσεων".

Το σχέδιο αυτό ξεσήκωσε μια "θύελλα διαμαρτυριών" ιδιαίτερα από τη μεριά του ψευτοΚΚΕ, αλλά και από τη μεριά της ΓΣΕΕ, η οποία μάλιστα καλεί σε 24ωρη απεργία στις 23 Ιουλίου, με αίτημα την τροποποίησή του.

Το ψευτοΚΚΕ μιλάει για την ανατροπή των εργασιακών σχέσεων, που επιβάλλει το Μάαστριχτ και η Ευρωπαϊκή Ένωση, και μετά τις ήττες του στην Ιονική και στους καθηγητές θα επιχειρήσει να πάρει τη ρεβάνς, προσπαθώντας να συσπειρώσει στη σοσιαλφασιστική του αντιευρωπαϊκή γραμμή κάθε αντίθεση, και να τη χρησιμοποιήσει πολιτικά στην μάχη των δημοτικών εκλογών.

Η πάλη για την υπεράσπιση των εργασιακών δικαιωμάτων της εργατικής τάξης δεν μπορεί να δοθεί χωρίς την αποκάλυψη και την ανατροπή της σοσιαλφασιστικής δημαγωγίας και της πολιτικής του ψευτοΚΚΕ.

Γιατί αυτή η γραμμή είναι η υπεύθυνη για τη σημερινή κατάσταση της εργατικής τάξης και της νέας επίθεσης που η αστική τάξη ετοιμάζει με αυτό το σχέδιο νόμου ενάντια της..

Κάθε νόμος δεν είναι τίποτα άλλο παρά η έκφραση στο εποικιδόμημα των πραγματικών ταξικών συσχετισμών μέσα στην κοινωνία.

Για το ψευτοΚΚΕ, ο νόμος αυτός επιβλήθηκε από έξω, από την Ε.Ε, για να αλλάξει προς όφελος των μονοπωλίων, όπως λέει, τις εργασιακές σχέσεις.

Μια τέτοια τοποθέτηση κρύβει το γεγονός της πραγματικής κατάστασης της εργατικής τάξης, η αντανάκλαση της οποίας είναι αυτό το νομοσχέδιο.

Όποιος ασχολείται έστω και αποσπασματικά με το εργατικό κίνημα, δεν μπορεί παρά να έχει διαπιστώσει στην πράξη την αλλαγή των "εργασιακών σχέσεων", το μεσαιωνικό δηλαδή καθεστώς που δουλεύει και ζει σήμερα η εργατική τάξη.

Δύο είναι οι βασικοί παράγοντες γι' αυτή την αλλαγή.

Ο πρώτος είναι η εισαγωγή εκατοντάδων χιλιάδων ξένων εργατών με άθλιο μεροκάμα-

το στη γη, στη βιοτεχνία, στη μικρή βιομηχανία και στην οικοδομή και ο δεύτερος, η διάλυση του βιομηχανικού εργατικού συνδικαλισμού.

Και στους δύο αυτούς παράγοντες, το ψευτοΚΚΕ έπαιξε τον καθοριστικό ρόλο.

Στο ζήτημα της εισαγωγής των ξένων εργατών, ήταν αυτό το κόμμα και ο τροτσικιστικός του περίγυρος που έβγαλαν τη γραμμή "των ανοιχτών συνόρων", που δέχτηκαν το καθεστώς των σπασμένων μεροκάματων και στήριξαν την εκμετάλλευση των ξένων εργατών από τα λεγόμενα μεσαία στρώματα, ιδιαίτερα στη γη και στην οικοδομή.

Έτσι, στην ύπαιθρο, στην οικοδομή και στη βιοτεχνία, ένας τεράστιος αριθμός εργατών, ελλήνων και ξένων, δουλεύει με τέτοιες "εργασιακές σχέσεις", που το σχέδιο νόμου μπροστά τους, φαντάζει σα...νόμος πολιτισμένης χώρας.

Η κυριαρχία της εργοδοσίας εί-

ναι απόλυτη.

Ωράριο, μεροκάματα, συνέχεια στην απασχόληση, ασφάλεια, άδεια κ.λπ είναι στην απόλυτη επιλογή και στην κρίση της εργοδοσίας.

Και αυτή η μεσαιωνική κατάσταση δεν είναι μόνο για τους ξένους εργάτες.

Η τεράστια πίεση του μαύρου ξένου σπασμένου μεροκάματος και της ανεργίας έχει δημιουργήσει όλες εκείνες τις συνθήκες για την πιο στυγνή εκμετάλλευση όλων των εργατών και ιδιαίτερα της νεολαίας.

Δεν υπάρχει μεγαλύτερη υποκρισία από το να φωνάζει και να διαδηλώνει κανείς ενάντια στη μερική απασχόληση, όταν για χρόνια ολόκληρα ανέχτηκε ή ακόμη στήριξε στην πράξη την "απασχόληση" των εργατών γης από την αστική τάξη της υπαίθρου, όταν μέσα στην οικοδομή οι εργολάβοι του ψευτοΚΚΕ εφάρμοσαν στον πίο μεγάλο βαθμό το σχέδιο νόμου του υπουργείου εργασίας.

Κανείς δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι αυτή τη βαρβαρότητα την επέβαλε το Μάαστριχτ και η Ε.Ε.

Γιατί δεν είναι η ευρωπαϊκή πολιτική εκείνη που έφερε περισσότερους από 600 χιλιάδες εργάτες από τις χώρες του σοσιαλφασιστικού μπλόκ, ούτε είχε αυτή την καθοδήγηση του συνδικαλιστικού κινήματος που αρνήθηκε να διαφυλάξει την ενότητα όλων των εργατών πάνω στις κατακτήσεις του ελληνικού προλεταριάτου. Αντίθετα, ποτέ στην Ευρωπαϊκή Ένωση, κανένα κράτος δεν τόλμησε να σπάσει την αγορά εργασίας με εισαγωγή φθηνής εργατικής δύναμης.

Αυτή λοιπόν η κατάσταση σήμερα δημιουργεί το πιο ευνοϊκό

έδαφος για να περάσουν αυτές οι μεσαιωνικές εργασιακές σχέσεις και στη μεγάλη βιομηχανία.

Και εδώ παίζει ρόλο ο δεύτερος παράγοντας που γράψαμε στην αρχή, το χτύπημα δηλαδή του εργοστασιακού συνδικαλισμού, δουλειά που για μία ολόκληρη περίοδο είχε αναλάβει εργολαβικά το ψευτοΚΚΕ. Από την άλλη πλευρά, όλο σήμερα το συνδικαλιστικό κίνημα δεν είναι τίποτα άλλο από την έκφραση της γραφειοκρατίας των ΔΕΚΟ, με αποτέλεσμα η εργατική τάξη, πέρα από ελάχιστες εξαιρέσεις, να στερείται ακόμη και τη στοιχειώδη συνδικαλιστική οργάνωση.

Η τεράστια λοιπόν πίεση από τις ήδη υπάρχουσες συνθήκες δουλειάς ενός μεγάλου τμήματος της εργατικής τάξης, σε συνδυασμό με την έλλειψη οργάνωσης του βιομηχανικού προλεταριάτου διαμορφώνουν τους ταξικούς συσχετισμούς, πάνω στους οποίους στηρίζεται το πέρασμα των "νέων εργασιακών σχέσεων" στη μεγάλη βιομηχανία, που επιχειρείται με το σχέδιο νόμου.

Τρία είναι τα βασικά χαρακτηριστικά των "νέων σχέσεων".

Μερική απασχόληση, ωράρια εργασίας και κλαδικές συλλογικές συμβάσεις.

Στο πρώτο ζήτημα το σχέδιο νόμου αναφέρει :

"Κατά τη σύσταση σχέσης εργασίας ή κατά τη διάρκεια αυτής ο εργοδότης και ο μισθωτός δύναται με έγγραφη ατομική σύμβαση να συμφωνήσουν, για ορισμένο ή αόριστο χρόνο, ημερήσια ή εβδομαδιαία ή δεκαπενθήμερη ή μηνιαία εργασία, η οποία θα είναι μικρότερης διάρκειας από την κανονική (μερική απασχόληση)..."

Επίσης κατά τη σύσταση της σχέσης εργασίας ή κατά τη διάρκεια αυτής ο εργοδότης και ο μισθωτός δύναται με έγγραφη ατομική σύμβαση να συμφωνήσουν κάθε μορφή απασχόλησης εκ περιτροπής ανά μερα, εβδομάδα ή μήνα συμπεριλαμβανομένης και της διαλείπουσας εργασίας.

Ως διαλείπουσα εργασία θεωρείται η περιοδική απασχόληση χωρίς εκ των προτέρων καθορισμό του χρόνου κατανομής της..."

Όπως εύκολα μπορεί να καταλάβει ο αναγνώστης, με το άρθρο αυτό η κυριαρχία της εργοδοσίας μέσα στο εργοστάσιο γίνεται απόλυτη.

Όχι μόνο γι' αυτούς που προσλαμβάνονται με το σύστημα της "μερικής απασχόλησης", αλλά για όλους τους εργάτες δεν υπάρχει τίποτα σταθερό στη δουλειά.

Με ατομική συμφωνία, η οποία κάτω από το καθεστώς της τρομακτικής πίεσης της ανεργίας και της έλλειψης συνδικαλιστικής οργάνωσης, είναι δυνατόν αρκετά εύκολα να βρίσκεται ανά πάσα στιγμή στα χέρια του εργοδότη, ο κάθε εργάτης θα δουλεύει και θα πληρώνεται αντίστοιχα για όσο διάστημα θέλει ο εργοδότης.

Μάλιστα με το σύστημα της

... "διαλείπουσας εργασίας" δεν θα γνωρίζει και από τα πριν αυτό το διάστημα.

Αυτό σημαίνει ότι ο εργάτης γίνεται απόλυτα κυριαρχούμενος μέσα στο εργοστάσιο και μάλιστα σε ανταγωνισμό με τον συνάδελφό του, γιατί πρέπει να δουλέψει αυτός πίο πολλές ώρες, βδομάδες ή μήνες και για να το πετύχει αυτό πρέπει να είναι πιο υποταχτικός στον εργοδότη.

Έχουμε δηλαδή μιιά κατάσταση, όπου μεγαλώνει ο ανταγωνισμός μέσα στους εργάτες, οξύνονται οι αντιθέσεις μέσα στο εργατικό στρατόπεδο, με κύριο στόχο την ακόμα μεγαλύτερη πτώση του εργατικού μεροκάματος μέσα στη βιομηχανία και την εξαφάνιση κάθε αντίστασης.

Στο δεύτερο ζήτημα το σχέδιο νόμου αναφέρει :

"Επιτρέπεται με επιχειρησιακές συλλογικές συμβάσεις εργασίας ή με συμφωνίες του εργοδότη και του συμβουλίου των εργαζομένων, να καθορίζεται για χρονικό διάστημα μέχρι τρεις (3) μήνες αυξημένος αριθμός ωρών εργασίας μέχρι εννέα (9) ώρες ημερησίως και σε περιπτώσεις που συντρέχουν λόγοι αντικειμενικοί ή λόγοι οργάνωσης της εργασίας για χρονικό διάστημα μέχρι έξι (6) μήνες αυξημένος αριθμός ωρών εργασίας ως μέχρι σαράντα οκτώ (48) εβδομαδιαίως και μειωμένος αριθμός ωρών εργασίας κατά το επό-

συνέχεια στη σελ. 6

Οι σοβινιστές παγιδευμένοι στα δίχτυα των S-300

συνέχεια από τη σελ. 1

θα τα χειρίζονται για ένα μεγάλο διάστημα οι ρώσοι αξιωματικοί, οι οποίοι έτσι θα μπορούν να δίνουν ηλεκτρονική "εικόνα" της περιοχής απευθείας στη Ρωσία.

Η εμβέλεια άλλωστε των ραντάρ φτάνει μέχρι την τουρκική (αλλά και παράλληλα νατοϊκή, στην οποία σταθμεύουν και αμερικανικά αεροπλάνα) αεροπορική βάση του Ινσιρλίκ.

Ας σκεφτεί εδώ ο αναγνώστης μας πως στο παρελθόν οι πιο ωμές επεμβάσεις των Ρώσων στα εσωτερικά μιας χώρας γίνονταν υπό το πρόσχημα της αποστολής "στρατιωτικών συμβούλων". Κάτι παρόμοιο πάνε να κάνουν και στην Κύπρο. Γι' αυτό και το μυστήριον οι Αμερικάνοι, που στέλνουν στην περιοχή το αερο-

πλανοφόρο "Αϊζενχάουερ" για κάθε ενδεχόμενο και έχουν εντείνει στο έπακρο τις πιέσεις τους για ματαίωση ή, έστω, αναβολή της εγκατάστασης των πυραύλων.

Από την άλλη όμως οι Ρώσοι έχουν σκυλιάσει, καθώς έχουν επενδύσει πάρα πολλά στους πυραύλους αυτούς. Και δεν εννοούμε κυρίως τις έτσι κι αλλιώς τεράστιες οικονομικές απολαβές που θα τους αποφέρει αυτή η αγορά, όσο τις πολιτικοστρατιωτικές δυνατότητες που τους ανοίγονται στην περιοχή, μια περιοχή στην οποία εδώ και δεκαετίες προσπαθούν να βάλουν πόδι.

Ορισμένες λοιπόν πλευρές της κυπριακής πολιτικής ηγεσίας έχουν αρχίσει να φοβούνται πού θα οδηγήσει μια χωρίς νόημα παράπερα αντιπαράθεση με την Τουρ-

κία. Διαβλέποντας το επερχόμενο αδιέξοδο προσπαθούν να απεμπλακούν ζητώντας ανταλλάγματα για την εφαρμογή, όπως λένε, μιας περιορισμένης μορφής αποστρατιωτικοποίησης που θα συνοδεύεται από διεθνή εγγύηση κλπ.

Βλέποντας τώρα οι Ρώσοι τα σχέδιά τους να κινδυνεύουν να ανατραπεί, καλούν εσπευσμένα τον Κληρίδη στη Ρωσία μέσω του δημάρχου της Μόσχας για να είναι, λένε, το τιμώμενο πρόσωπο στους Ειδικούς Ολυμπιακούς Αγώνες για Εφήβους. Από προσχήματα άλλο τίποτα. Όλος ο Τύπος (βλ. σχετικά "Ελευθεροτυπία", 30-6) αναγνωρίζει χωρίς προσχήματα πως «έπικεντρο των συνομιλιών Κληρίδη-Γέλτσιν θα είναι το θέμα των ρωσικών πυραύλων».

Κάτι κινείται λοιπόν. Ελπίζουμε μόνο να βγει σε καλό.

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στη Τ.Θυρίδα 8371, Τ.Κ 10010
Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιείστε τον νέο λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29 ή την Τ.Θ 8371 Τ.Κ 10010 στο όνομα Κ. Λιακόπουλος

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ
 15θήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ
 Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο Κώστας Λιακόπουλος
 Χαλκοκονδύλη 35
 5ος όροφος
 Τ.Θ. 8371
 Τ.Κ. 10010 Αθήνα
 Τηλ./Φαξ 5232553
 Ετήσια συνδρομή: 5.000
 Εξαμηνιαία: 2.500

ΨΕΥΤΟΚΚΕ-ΝΑΡ ΚΑΛΥΠΤΟΥΝ ΤΗ "ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ"

συνέχεια από τη σελ. 1

τοπα. τα τελευταία χρόνια, ενώ στο κεντρικό πολιτικό επίπεδο η γραμμή της "Χρ. Αυγής" ταυτίζεται απόλυτα με εκείνη του ψευτοΚΚΕ.

Έχουμε ξαναγράψει ότι η "Χρ. Αυγή" σηκώνει τη σημαία του αντιευρωπαϊσμού και αντιαμερικανισμού ταυτόχρονα με τη σημαία της συμμαχίας με τη Ρωσία και με το "ορθόδοξο τόξο". Έχει παραταχθεί με πάθος δίπλα στον Πατάκη και στο Μπούτα, δίπλα στους καθηγητές το '97 και δίπλα στο μαύρο κίνημα της Ιονικής το '98. Η "Χρ. Αυγή" χτυπάει μερικές φορές μέλη του σ.φασισμού μόνο για να θολώσει τα νερά. Γι' αυτό ΠΟΤΕ ως τώρα το ΝΑΡ, το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ (με εξαίρεση πρωτοβουλίες δημοκρατικών στελεχών του) δεν έχουν απαιτήσει να τεθεί εκτός νόμου η "Χρ. Αυγή". Θυμούνται ίσως οι αναγνώστες της Ν.Ανατολής ότι όταν η ΟΑΚΚΕ απαίτησε στη διακομματική για την τηλεόραση στις εκλογές του '96 να μην συμμετέχει ο εκπρόσωπος της "Χρ. Αυγής", το ΝΑΡ όπως και οι Διαρρήκτες του Μ-Λ κράτησαν στάση υπέρ της παραμονής τους μαζί με όλους τους άλλους.

Αυτό οφείλεται σε δύο λόγους: ο ένας είναι ότι ο σ.φασισμός χρειάζεται τη "Χρ. Αυγή" για να κάνει τις πιο βρώμικες δουλειές βίας χωρίς να θίγεται ο ίδιος. Ο δεύτερος λόγος, που ισχύει περισσότερο για την εξώκοινοβουλευτική μικροαστική πτέρυγα του σοσιαλφασισμού, είναι ότι ένα πολιτικό μέτωπο ενάντια στη νομιμότητα της "Χρ. Αυγής" θα υποχρέωνε όλο αυτό το συρφετό να φανερώσει την πολιτική γραμμή της "Χρ. Αυγής" στο λαό και να εκθέσει πολιτικά τον εαυτό του αφού θα αποκαλυπτόταν η ταύτιση μαζί της.

Έτσι λοιπόν όλοι αυτοί φρόντισαν να χρησιμοποιήσουν τη βία της "Χρ. Αυγής" σαν πολιτικό βαποράκι προς τη βία των ΜΑΤ και της κυβέρνησης δίχως να θίξουν στο ελάχιστο τους ίδιους τους ναζιστές. Είναι χαρακτηριστικά τα παρακάτω αποσπάσματα από την επίσημη θέση του Ριζοσπάστη για τη δολοφονική απόπειρα, από τη θέση του Λαφαζάνη, εκπροσώπου της κυρίαρχης σοσιαλφασιστικής πτέρυγας του ΣΥΝ, και τέλος, από τα αποκαλυπτικά άρθρα στο Πριν της 21 Ιούνη και τη συνέντευξη Κουσουρή στα Νέα.

Γράφει ο Ριζοσπάστης της 18 Ιούνη στο επίσημο σχόλιο (Η Αποψη μας):

"Αντικειμενικά, το παραπάνω κλίμα που καλλιέργησε η κυβέρνηση "ενοχοποιείται" για τη δράση φασιστικών μηχανισμών που έδρασαν στην Ευελπίδων. Ελάχιστη σημασία έχει αν έχουν κρατική, παρακρατική, ή ακροδεξιό, όπως έντεχνα διαδίδεται, μορφή. Το σίγουρο είναι ότι έδρασαν "βάσει σχεδίου" και μέσα σε κλίμα ανοχής και υπόθαλψης που καλλιέργησε η κυβέρνηση εναντίον των διαδηλωτών" (η υπογράμμιση δική μας)

Ο Λαφαζάνης είπε (Αυγή, 23 Ιούνη):

"Μήπως οι ένοχοι δεν είναι ακροδεξιοί, ή μόνο ακροδεξιοί, αλλά εμπλέκεται και η ίδια η αστυνομία;" (η υπογράμμιση δική μας)

Το Πριν (21 Ιούνη) έγραψε:

"Ας τονίσουμε εδώ και κάτι ακόμα: πως οι τρεις συγκεκριμένοι αγωνιστές, και ο Δημήτρης Κουσουρής προσωπικά, οι οποίοι υποδείχθηκαν ως στόχοι της επίθεσης, ποτέ στο παρελθόν δεν είχαν καμία ειδική αντιπαράθεση με τη Χρυσή Αυγή. Οι αντιπαράθεσεις στις οποίες βρίσκονταν ήταν πάντα στα πλαίσια του μαζικού κινήματος εναντίον της κυβερνητικής πολιτικής" και ο Κουσουρής σε δήλωσή του στα Νέα, που απόσπασμά της δημοσιεύτηκε στο Βήμα στις 28 Ιού-

πόθεση αδιερεύνητη ώστε να πέφτει μόνιμα η πολιτική κατηγορία στην κυβέρνηση και τον Ρωμαιο για συγκαάλυψη. Απόδειξη ότι αρχικά με διάφορα προσχήματα τα άλλα δύο μέλη του ΝΑΡ απόφευγαν να συνεργαστούν με την ασφάλεια στην αναγνώριση των υπόπτων μελών της "Χρ. Αυγής".

Όταν πολύ αργότερα αναγνώρισαν τον Ανδρουτσόπουλο είναι επειδή προφανώς βρέθηκαν πολιτικά στριμωγμένοι, ίσως και αστυνομικά αν κάποιος μάρτυρας ήδη είχαν αναγνωρίσει αυτόν τον αρχι-

Ανακοίνωση Τύπου της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας που μέχρι την ημέρα έκδοσης της εφημερίδας δεν είχε δημοσιευτεί στον αστικό Τύπο

Ενώ η μέθοδος, η κτηνωδία και η θρασυδειλία της δολοφονικής επίθεσης στον Δ. Κουσουρή δεν αφήνουν καμία αμφιβολία ότι οι δράστες της ήταν ναζιστές της "Χρυσής Αυγής", αυτή η συμμορία αφήνεται ατιμώρητη να συνεχίζει την εγκληματική της πορεία. Την κύρια ευθύνη γι' αυτό έχουν όλα ανεξαιρέτως τα κοινοβουλευτικά κόμματα που επιτρέπουν τη νομιμότητα της.

Μόνο εδώ, στη χώρα μας και πουθενά αλλού στη Δ. Ευρώπη ανοιχτοί υμνητές του Γ' Ράιχ, εθνορατσιστές και αντισημίτες είναι νόμιμοι. Η διάλυση τέτοιων δολοφονικών συμμοριών και η τιμωρία των μελών τους δεν μπορεί να ανατίθεται κύρια στους μεμονωμένους πολίτες που καταθέτουν σαν αυτόπτες μάρτυρες των εγκλημάτων τους. Αρχή για την αστυνομική και δικαστική διαλεύκανση των εγκλημάτων τέτοιων συμμοριών είναι η θέση τους εκτός νόμου. Αθήνα 29 Ιουνίου 1998

νη έκανε την εξής δήλωση αθώωσης για τη "Χρ. Αυγή", ουσιαστική ομολογία σύμπλευσης του φασισμού με το σοσιαλφασισμό: **"με ακροδεξιές οργανώσεις δεν είχαμε καμία σχέση, ούτε εχθρική, ούτε φιλική"**.

Αυτή η αντιφατική πολιτική ταυτόχρονης χρησιμοποίησης και συγκαάλυψης της "Χρ. Αυγής" έγινε ο τάφος των σοσιαλφασιστών. Γιατί απέναντί τους αυτοί δεν έχουν την αστική φράζια Καρατζαφέρη, Καραμανλή, ψευτοΚΚΕ ή ΔΗΚΚΙ, που θα συγκαάλυπτε τη "Χρ. Αυγή" αλλά μια τάση της αστικής τάξης, που παρ' όλες τις συμπλεύσεις της με το σοσιαλφασισμό σε στρατηγικά ζητήματα, διαθέτει δημοκρατικές αντιστάσεις.

Η κυβέρνηση μέσω του κυβερνητικού εκπροσώπου της και ειδικά ο Ρωμαιοί, αντίθετα από τους σοσιαλφασιστές και το κόμμα των θυμάτων, το ΝΑΡ, έριξαν τα πυρά τους σχεδόν από την πρώτη στιγμή στη "Χρ. Αυγή". Λέμε "σχεδόν" γιατί ο Ρωμαιοί, προφανώς αιφνιδιασμένοι από τον πολιτικό χαρακτήρα του χτυπήματος στον Κουσουρή, μίλησε αρχικά για σύγκρουση δύο άκρων. Αυτή τη δήλωση αξιοποιούν απατεωνίστικα ακόμα και τώρα οι σ.φασιστές για να τον εμφανίσουν σαν σύμμαχο των ναζι.

Όμως στην πολιτική, όπως γενικά στη ζωή μετράει η πράξη. Και αυτή λέει ότι όλο το πολιτικό βάρος αλλά και το αστυνομικό βάρος έπεσε από την κυβέρνηση και τον Ρωμαιοί στη "Χρ. Αυγή" ενώ από τους σ.φασιστές το βάρος έπεφτε στα ΜΑΤ και το γενικό και αφηρημένο "κυβερνητικό παρακράτος". Οι δηλώσεις που αναφέραμε, ιδιαίτερα του Κουσουρή είναι αποκαλυπτικές. Αυτοί ήθελαν να διαφύγει η "Χρ. Αυγή" και να μείνει η υ-

στους ίδιους νόμους στους οποίους υπάγεται όλος ο κρατικός έλεγχος. Το κράτος δεν το ελέγχει μόνο ένα τμήμα της αστικής τάξης. Το ίδιο και την αστυνομία. Ωστόσο μέσα σε αυτά τα πλαίσια έχει μεγάλη διαφορά αν στην κυβέρνηση βρίσκεται το ένα ή το άλλο τμήμα της αστικής τάξης.

Το να έχει το πάνω χέρι σε ένα υπουργείο το δημοκρατικό ή το φασιστικό τμήμα της αστικής τάξης, είναι μια ποιοτική διαφορά. Το ποια πολιτική τάση ηγείται στην αστυνομία δίνει σε μεγάλο βαθμό τον πολιτικό χαρακτήρα στη δράση αυτού του μηχανισμού βίας. Όταν μέσω της αστυνομίας το δημοκρατικό κομμάτι της αστικής τάξης δίνει ένα χτύπημα στο φασιστικό κομμάτι, αυτό είναι κάτι το εξαιρετικό, παρόλο τον γενικά αστικό, δηλαδή αντιδραστικό χαρακτήρα της αστυνομίας. Όταν ο Ρωμαιοί με τα ΜΑΤ εμποδίζει την πορεία της "Χρ.Αυγής" την Πρωτομαγιά, τότε τα ΜΑΤ παίζουν αντικειμενικά προοδευτικό ρόλο. Όταν τα ΜΑΤ αρνούνται να χτυπήσουν τους χρυσαυγίτες στη Θεσσαλονίκη όταν αυτοί με άλλους σοβινιστές εμποδίζουν την ελληνοτουρκική συνάντηση επιχειρηματιών, τότε τα ΜΑΤ παίζουν φασιστικό ρόλο. Αυτό είναι ανεξάρτητο από το γεγονός ότι τα ΜΑΤ, έχουν σε ηγετικές θέσεις από παράδοση τα πιο φιλοχουντικά στοιχεία της αστυνομίας.

Οι σοσιαλφασιστές πιάνονται από αυτήν την παράδοση για να πάνε από τη "Χρ. Αυγή" στα ΜΑΤ. Και αυτό είναι τόσο πιο εύκολο, όσο πιο σαφείς και αναντίρρητοι είναι οι πολιτικοί δεσμοί που υπάρχουν ανάμεσα στους χρυσαυγίτες και τα ΜΑΤ. Οι χρυσαυγίτες μπορούν να έχουν πολιτική πρόσβαση στα ΜΑΤ ακριβώς επειδή εμφανίζονται εδώ και χρόνια σαν οι πιο άσπονδοι εχθροί του εξαρχιώτικου αναρχισμού. Αυτός ο τελευταίος προβοκατόρικά όχι μόνο σπρώχνει την αστυνομία στο φασισμό με το σύνθημά του "μπάτσοι, γουρούνια, δολοφόνοι" αλλά με την άδικη βία

του και τις καταστροφές του σπρώχνει και τα πιο καθυστερημένα τμήματα των μαζών στο φασισμό.

Αλλά αυτή η πραγματικότητα αποδεικνύει μόνο ένα πράγμα: ότι δεν μπορεί να υπάρξει συνεπής πάλη ενάντια στο ναζισμό αν δεν είναι ταυτόχρονα πάλη ενάντια στον προβοκάτορα αναρχοφασισμό και τον σοσιαλφασισμό που αποτελούν την άλλη όψη του. Το ζήτημα ωστόσο δεν είναι ότι οι χρυσαυγίτες έχουν δεσμούς με τα ΜΑΤ (και αυτοί οι δεσμοί χρησιμοποιήθηκαν για την προβοκάτσια στην Ευελπίδων) αλλά ότι σε γενικές γραμμές η "Χρ. Αυγή" ήταν παντού τον τελευταίο καιρό αντιμέτωπη με την πολιτική ηγεσία των ΜΑΤ στους αγρότες, στους καθηγητές και την Ιονική δίπλα στους σοσιαλφασιστές.

Αυτοί που κάνουν την εξίσωση ΜΑΤ και αστυνομία ίσον φασισμός στην προκειμένη περίπτωση παίζουν συνειδητά ή ασυνείδητα το παιχνίδι του αληθινού φασισμού και του σοσιαλφασισμού που προσπαθεί απεγνωσμένα να πάρει αυτός τον έλεγχο του κρατικού μηχανισμού και της αστυνομίας και να επιτρέψει και στους ναζιστές να αναπτυχθούν.

Οι ΝΑΡίτες, οι Κνίτες και ο υπόλοιπος συρφετός με τη στάση του στην υπόθεση Κουσουρή έδειξε ότι ξέρε να ταυτίζεται με τη "Χρ. Αυγή" ενάντια στα δημοκρατικά τμήματα της αστικής τάξης και κυρίως ενάντια σε όλο το λαό.

Η νεολαία του ΝΑΡ δεν το κρύβει στην παρακάτω προκήρυξη που μοίρασε στις 17 του Ιούνη. Εκεί οι σοσιαλφασιστές αυτοί ξεγυμνώνονται τέλεια όταν γράφουν ότι **"ο σύγχρονος ρατσισμός... δεν αντιμετωπίζεται (ανάμεσα στα άλλα)...ούτε φυσικά με τα μέτωπα του "αντι-χρυσουγίτικου εκσυγχρονισμού και κάθαρσης" του αστικού κοινοβουλευτικού ολοκληρωτισμού"**.

Αυτό σημαίνει μαζί με τη "Χρ. Αυγή" ενάντια στον εκσυγχρονισμό και τον κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό.

Ο Ρωμαιοί βάζει ζήτημα νομιμότητας της "Χρ.Αυγής"

Σημαντικά στοιχεία είχε να προσφέρει μια πρόσφατη συνέντευξη του υπουργού Δημόσιας Τάξης Ρωμαιοί στην "Ελευθεροτυπία" (29-6-98). Κυρίως σε δύο σημεία εστιάζουμε την προσοχή μας.

Το ένα είναι η στάση του απέναντι στη ναζιστική "Χρυσή Αυγή". Εκεί για πρώτη φορά ανώτατος κρατικός αξιωματούχος θέτει σχεδόν ευθέως ζήτημα νομιμότητας των ναζιστών. Λέει συγκεκριμένα: **"Πρώτον, το θέμα έχει και νομική πλευρά, αν δηλαδή η συμπεριφορά και οι κινήσεις αυτής της οργάνωσης είναι σύμφωνες με το Σύνταγμα και τις δημοκρατικές μας αρχές. Αυτό είναι ένα θέμα που πρέπει να εξεταστεί"**. Αυτή η θέση είναι παρασάγγες πιο αριστερή από τη θέση του ΝΑΡ, για παράδειγμα, που τον κατηγορεί για συγκαάλυψη της απόπειρας δολοφονίας του Κουσουρή, δε βάζει όμως ζήτημα να τεθούν εκτός νόμου οι ναζιστές της Χρ. Αυγής.

Το δεύτερο ζήτημα έχει να κάνει με αυτό που λέμε εσωτερική υπονόμηση της πολιτικής Σημίτη μέσα από το ίδιο το ΠΑΣΟΚ, και μάλιστα από το γραμματέα του ονομαστικά.

Αποκαλύπτοντας την ύπουλη ταχτική των ρωσοδούλων με αφορμή το θέμα της επετηρίδας και των γνωστών γεγονότων που προκάλεσαν οι σοσιαλφασιστές και τα τσιράκια τους, ο Ρωμαιοί λέει: **"Κάθε απόφαση που λαμβάνεται ομόφωνα και έχει κάποιο κόστος στηρίζεται μόνο από τον πρωθυπουργό και τον αρμόδιο υπουργό. Όλοι οι άλλοι βγάζουν την ουρά τους απέξω μετά τη λήψη της απόφασης. Υπάρχει συλλογική απόφαση, αλλά όχι συλλογική στήριξη. Αυτό είναι το πρόβλημα της κυβέρνησης (...)** Αλλά και με το κόμμα υπάρχει πρόβλημα. Βεβαίως, ο κ. Σκανδαλίδης κάνει προσπάθειες. Αλλά καμιά φορά κι αυτός με τον τρόπο που εκφράζει τις επιθυμίες ή την κριτική του σε κάποιες διαδικασίες δε συμβάλλει στο να υπάρχει ολοκληρωμένη επικοινωνία μεταξύ κυβέρνησης, κόμματος και επικοινωνίας."

Πιο εύγλωττα ήταν δύσκολο να τα πει.

Με την ευκαιρία του Μουντιάλ

ΟΧΙ ΣΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ-ΠΟΛΕΜΟ

"Πρώτα η φιλία μετά ο συναγωνισμός"

Το ποδόσφαιρο μπορεί να είναι και παιχνίδι. Έχει ξεκινησει σαν παιχνίδι. Όμως στο βαθμό που το έχει αδράξει το κεφάλαιο παύει να είναι παιχνίδι και γίνεται πόλεμος.

Παιχνίδι μπορεί να είναι ακόμα κάτω στις γειτονιές, στις παρέες και στις αυλές των σχολείων. Όμως ψηλά στις κατηγορίες και τις εθνικές ομάδες έχει γίνει πόλεμος.

Εδώ κάτω μπορεί να είναι παιχνίδι γιατί η φιλία, δηλαδή η ενότητα των αντίπαλων ομάδων υπερσχύει πάνω στον ανταγωνισμό, δηλαδή πάνω στη σύγκρουσή τους. Εδώ το λάθος τιμωρείται, αλλά όχι ο παίχτης. Εδώ ο παίχτης εύκολα αλλάζει θέση και εύκολα αλλάζει ομάδα.

Όμως πάνω ο ανταγωνισμός, η σύγκρουση, η εξόντωση και συντριβή του αντίπαλου έχει επικρατήσει απόλυτα. Εδώ πάνω ο παίχτης έχει πάψει να είναι παίχτης. Είναι ένας άνθρωπος που δουλεύει και μάλιστα δουλεύει σκληρά. Είναι απόλυτα ειδικευμένος, και με την απόδοσή του κρίνει αν θα ανεβάσει στα ύψη ή θα γκρεμίσει στα τάρταρα μια ποδοσφαιρική επιχείρηση ή ένα έθνος. Από αυτή την απόδοση θα κριθεί αν ο ίδιος ζήσει μέσα στον πλούτο και τη δόξα, ή στη φτώχεια και στη λησμονιά.

Τώρα στο Μουντιάλ ο πόλεμος είναι στην κορύφωσή του.

Ο πόλεμος των εταιριών και ο πόλεμος των "φιλάθλων" στρατών μέσα σε κάθε χώρα στα εθνικά πρωταθλήματα έχει δώσει τη θέση του στο παγκόσμιο πρωτάθλημα δηλαδή στον πόλεμο των εθνών και των κρατών, στον πόλεμο του κάθε κράτους ενάντια σε όλα τα άλλα για την απόλυτη υπεροχή.

Όποιος παίζει στο Μουντιάλ, τότε παίζει με το εθνικό και κρατικό συμφέρον και ακόμα περισσότερο με το εθνικό γόητρο και την εθνική τιμή. Όποιος παίζει στο Μουντιάλ και δεν πολεμά είναι ένας χοντρόπετσος εθνοπροδότης. Οι λεγόμενοι παίχτες, ο προπονητής και ο εθνικός μηχανισμός υποστηρίξης της κάθε εθνικής ομάδας (προπονητές, γυμναστές, γιατροί, διοικητικοί, δημοσιογράφοι, οργανωμένοι πυρήνες φιλάθλων) αποτελούν ένα μαχητικό πολεμικό απόσπασμα που από την έκβαση της μάχης που θα δώσει θα κριθεί η ιδεολογική κατάσταση ενός ολόκληρου έθνους και ότι συνεπάγεται αυτό σε υλικά συμπεριφέροντα.

Είναι γεγονός ότι ένα Μουντιάλ όπως κάθε άλλη αθλητική διοργάνωση δεν είναι ένας πλήρης πόλεμος με την έννοια ότι δεν συνεπάγεται και την φυσική εξόντωση των αντιπάλων. Όμως είναι ένας πλήρης πολιτικός και πιο πλήρης ιδεολογικός πόλεμος. Εδώ οι εθνικοί παίχτες και οι λαοί που βρίσκονται πίσω τους περιμένοντας από αυτούς τη νίκη δεν εξοντώνονται φυσικά όταν νικούνται, αλλά συντριβονται ηθικά, ψυχικά, ιδεολογικά. Αυτό ακριβώς γίνεται και στην πολιτική.

Ούτε εδώ οι αντίπαλοι εξοντώνονται φυσικά. Όμως το βαθύτερο περιεχόμενο του πολιτικού ανταγωνισμού είναι η εξόντωση.

Στο Μουντιάλ, όπως και σε κάθε πολιτικό ανταγωνισμό η φυσική εξόντωση απαγορεύεται, όμως όλο και δυναμώνει αυθόρμητα η βίαιη επίλυση των διαφορών στη διεκδίκηση της μπάλας μέσα στον ανταγωνιστικό χώρο. Γι' αυτό η

διδαιτησία αναγκάζεται να θεσπίζει όλο και πιο αυστηρές ποινές για τις βιαιότητες. Αυτό οφείλεται στο ότι οι βιαιότητες, δηλαδή η καθαρά πολεμική πλευρά των αγώνων έχουν την τάση να δυναμώνουν όσο περνάνε τα χρόνια. Αλλά και η άλλη πλευρά του πολεμού δυναμώνει. Αυτή που λέγεται εξαπάτηση του αντίπαλου. Το ψεύτικο πέναλτυ, το ροκάνισμα του χρόνου, το δήθεν ακούσιο φάουλ, έχουν γίνει μέρος της ποδοσφαιρικής τέχνης. Ο καπιταλιστικός πόλεμος αποτυπώνει στο ποδόσφαιρο το ίδιο τους νόμους του. Και αυτό δεν συμβαίνει μόνο στο ζήτημα της βίας και της εξαπάτησης.

Η ΣΤΑΔΙΑΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

Οι λάτρεις της ποδοσφαιρικής τέχνης και οι ειδικοί διαπιστώνουν ότι το ποδόσφαιρο γίνεται σταδιακά λιγότερο θεαματικό, σχετικά πιο αμυντικό, με σχετικά περισσότερη έμφαση στη δύναμη και σχετικά λιγότερη έμφαση στο ατομικό δημιουργικό ρίσκο.

Αυτή είναι μια φυσική συνέπεια της υποταγής του ποδοσφαίρου στον καπιταλιστικό και μάλιστα στον ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό. Στον ανταγωνισμό αυτό το βασικό δεν είναι τόσο η ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων του κάθε μονοπώλιου, ή του κάθε κράτους ξεχωριστά, όσο η υπονόμηση της ανάπτυξης του άλλου. Αυτή η έννοια της υπονόμησης μεταφράζεται στο λεγόμενο καταστροφικό ποδόσφαιρο. Το ζήτημα εδώ είναι να εμποδιστεί η ανάπτυξη του αντίπαλου. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα να δίνεται η κύρια μάχη για την κατοχή του κέντρου του γηπέδου με μια σκληρή αναμέτρηση παίχτη με παίχτη, αναμέτρηση που κάνει όλο και πιο δύσκολη, πιο ασφυκτική την εξαπόλυση και την εξέλιξη των επιθέσεων που αποτελούν την ομορφιά του ποδοσφαίρου.

Ταυτόχρονα αυτός ο ανταγωνι-

σμός δίνει στο ποδόσφαιρο όλο και πιο αμυντικό χαρακτήρα. Το πρώτο ζητούμενο σήμερα είναι για μια ομάδα το να μη νικηθεί και όχι το να νικήσει. Η ήττα τώρα ισοδυναμεί συχνά με καταστροφή αφού, όταν συμβεί, οξύνονται στο έπακρο όλες οι αντιθέσεις μέσα στην ομάδα, αντιθέσεις ανάμεσα στους παίχτες και τους οπαδούς, ανάμεσα στους παίχτες και τη διοίκηση, ανάμεσα στους ίδιους τους παίχτες κ.λπ. Αυτός είναι ο λόγος που οι ποδοσφαιρικοί νομοθέτες αναζητούν τρόπους να εμποδίσουν αυτή την αυθόρμητη τάση για αμυντική αναδίπλωση (βαθμολόγηση της ισοπαλίας με βαθμούς πιο κοντά στην ήττα παρά στη νίκη, απόπειρες κατάργησης του οφσάιντ, για να αντιμετωπιστεί ο τεχνητός αμυντικός ελιγμός που λέγεται τεχνητό οφσάιντ).

Η ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ ΤΟΥ ΠΑΙΧΤΗ

Αυτού του είδους η αναμέτρηση και γενικά η ένταση του ανταγωνισμού που εκφράζεται με την επέκταση του παιχνιδιού σε όλες τις γωνιές του γηπέδου, και με το μακρές ανεβοκατέβασμα των παιχτών σε όλες τις γραμμές, έχει αυξήσει παράλληλα τις απαιτήσεις για μια τρομαχτικά ανεπτυγμένη φυσική κατάσταση του παίχτη. Ο επαγγελματίας παίχτης έχει γίνει έτσι ένας υπεραθλούμενος άνθρωπος, πολύ κουρασμένος και υποταγμένος σε αντικειμενικούς κανονισμούς διαβίωσης. Αυτό οδηγεί σταδιακά σε ένα φυσικό και ψυχικό υποβιβασμό της γενικής του κατάστασης.

Αυτή η κατάσταση επιδεινώνεται από την τεράστια ψυχολογική πίεση που ασκούν στον παίχτη οι προσδοκίες, συχνά υστερικές, των χιλιάδων και των εκατομμυρίων οπαδών, που περιμένουν από την ομάδα να αποκαταστήσει την ατομική τους αυτοεκτίμηση ή την χαμένη κοινωνική συλλογικότητα που μάταια αναζητούν στο ποδόσφαιρο. Έτσι ο παίχτης έχει γίνει ένας εξαιρετικά εύθραυστος άνθρωπος τόσο σωματικά όσο και ψυχικά. Η περίπτωση Μαραντόνα λέει πολλά για τις αβύσσους στις οποίες μπορεί να κατέβει ένας θεός της μπάλας.

Η ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ ΤΟΥ ΟΠΑΔΟΥ

Βέβαια το αληθινό κοινωνικό πρόβλημα δεν βρίσκεται τόσο στην καταστροφή του ποδοσφαίρου, ούτε καν στην καταστροφή του παίχτη. Το αληθινό πρόβλημα βρίσκεται στην καταστροφή του οπαδού και στην ιδεολογική αλλοτρίωση των εκατομμυρίων και δεσεκατομμυρίων θεατών του ποδοσφαίρου.

Από τη σωματική άποψη ο ανταγωνιστικό καπιταλιστικό ποδόσφαιρο δίπλα στην καταστροφική υπεργύμναση του επαγγελματία παίχτη φτιάχνει την αγυμνα-

σία του οπαδού. Ισχύει εδώ ότι σε όλο τον αστικό αθλητισμό. Εκατομμύρια άνθρωποι άρρωστοι από αγυμνασία αποθεώνουν ή βρίζουν μια χούφτα ανθρώπους άρρωστους από υπεργύμναση. Είναι φυσικό ότι όσο το ποδόσφαιρο γίνεται καπιταλιστική επιχείρηση στην κορυφή (ατομική, μονοπωλιακή, δημοτική ή κρατική δεν έχει και πολύ σημασία) τόσο περισσότερο αλλάζει και προς τα κάτω, προς τη βάση του. Η επαγγελματική Α' κατηγορία, γίνεται επαγγελματική και στη Β' κ.λπ. μέχρις ότου παντού εγκατασταθεί ένα δίκτυο καπιταλιστικού ποδοσφαιρικού ανταγωνισμού που αφορά μια μειοψηφία παιχτών και πετάει απ' έξω του ή υποτάσσει κάθε μαζική, επιμέρους και αυθόρμητη μη ανταγωνιστική ποδοσφαιρική δραστηριότητα, δηλαδή την τεράστια πλειοψηφία του πληθυσμού που αγαπάει τη μπάλα. Σταδιακά όλο και περισσότερο η ποδοσφαιρική δραστηριότητα φεύγει από τα χέρια του λαού. Από τα σπλάχνα του λαϊκού ποδοσφαίρου γίνεται μόνο η επιλογή των ταλέντων. Έτσι το ποδόσφαιρο γίνεται μια υπόθεση λίγων δημιουργών και άπειρων θεατών. Όμως η ουσία των αθλητικών παιχνιδιών είναι οι μάζες που το διεξάγουν οι ίδιες, και όχι οι μάζες που το κοιτάνε. Το ποδόσφαιρο γίνεται όλο και περισσότερο μια υπόθεση απαιτητικών ηδονοβλεπών που με θράσος και συχνά, αγάριστη κτηνωδία ζητάνε όλο και περισσότερο από τους πλούσιους, αλλά και ταλαίπωρους εξ αιτίας αυτού του πάθους των οπαδών τους, παίχτες.

Η άλλη λοιπόν πλευρά της αλλοτρίωσης, η βαθύτερη, είναι η ιδεολογική αλλοτρίωση του οπαδού και του θεατή. Αυτή η αλλοτρίωση κορυφώνεται στην περίπτωση της εθνικής ομάδας. Πολλοί γλύτωσαν για παράδειγμα από το να είναι οπαδοί του Ολυμπιακού ή του Παναθηναϊκού, δηλαδή οπαδοί μιας καπιταλιστικής επιχείρησης στο εσωτερικό της χώρας, αλλά πολλοί λίγοι γλυτώνουν από το να είναι ταπεινοί και περήφανοι συγχρόνως οπαδοί της εθνικής ομάδας, δηλαδή της ομάδας του συλλογικού εθνικού καπιταλισμού και ακόμα χειρότερα του σοβινισμού του ανώτερου έθνους.

Από αυτή την άποψη το Μουντιάλ είναι πολύ πιο αλλοτριωτική διαδικασία από ότι το κύπελλο Πρωταθλητριών. Τα κύπελλα πρωταθλητριών αφορούν τους οπαδούς των ξεχωριστών ομάδων και είναι πολύ λιγότερο δεμένα με τον εθνικισμό, αυτό το ματωμένο όπιο των λαών. Απόδειξη ότι οι ξεχωριστές ποδοσφαιρικές ομάδες σε κάθε χώρα αποτελούνται όλο και περισσότερο από ξένους παίχτες. Η διεθνής κίνηση του κεφαλαίου υπονομεύει και τσακίζει σταδιακά τον τοπικισμό και τον

εθνικισμό στο επίπεδο των ποδοσφαιρικών εταιριών. Αντίθετα, από την εθνική ομάδα εξοστρακίζονται όλοι οι ξένοι παίχτες που δουλεύουν στις ομάδες της δοσμένης χώρας, ενώ γίνεται κάλεσμα για συμμετοχή σε αυτή σε όλους τους παίχτες του "έθνους" οι οποίοι δουλεύουν σε ομάδες άλλων χωρών. Με την εθνική ομάδα πετυχαίνεται μέσω της εθνικής εκκαθάρισης η εθνική ομογενοποίηση, δηλαδή η επανένωση του έθνους, που το έχει "διαλύσει" στο βάθος, όχι η καταραμένη για τους εθνικιστές ή για τους μικροαστούς, παγκοσμιοποίηση του κεφάλαιου, αλλά η αναπόφευκτη ιστορικά επέκταση και το βάθεμα της επικοινωνίας και των ανταλλαγών ανάμεσα στους ανθρώπους.

Όμως πέρα από τις διαφορές τους τόσο η εθνική ομάδα όσο και ο ξεχωριστός σύλλογος πετυχαίνουν έναν ιδεολογικό και πολιτικό άθλο στη σημερινή εποχή της οξυμένης ταξικής πάλης που διανύουμε. Πετυχαίνουν την πιο ισχυρή ταξική ενότητα ανάμεσα σε ανταγωνιστικές τάξεις που είναι σήμερα δυνατή. Πιο δυνατή και από εκείνη που πετυχαίνει η θρησκεία. Εδώ ο πλούσιος και ο φτωχός είναι ενωμένοι στην κοινή πίστη, στον ίδιο θεό, όμως πουθενά περισσότερο από όσο στο ποδόσφαιρο ο φτωχός δεν θα αγκαλιάσει τον πλούσιο και δεν θα κλάψουν μαζί με γνήσια και ανυπόκριτη συγκίνηση για τη νίκη ή για την ήττα της κοινής ομάδας τους, εθνικής ή όχι. Ταυτόχρονα και αυτό είναι το σπουδαιότερο, οι αντιδραστικοί στη βάση του ίδιου μηχανισμού πετυχαίνουν και την πιο ανεπτυγμένη και θεσμοθετημένη ταξική διάσπαση στους κόλπους των ίδιων των καταπιεσμένων τάξεων, ή και των καταπιεσμένων εθνών. Στην πραγματικότητα εδώ οι οπαδοί παρακολουθούν τη διάσπαση των αρχουσών τάξεων, δηλαδή τους δικούς τους ανταγωνισμούς, αλλά με έναν φανατισμό συχνά πολύ πιο μεγάλο από εκείνο των ηγετών τους. Είναι πραγματικά φοβερή υποκρισία από την πλευρά των αστικών τάξεων να καταγγέλλουν τον χουλιγκανισμό των γηπέδων, όταν αυτός είναι το πιο φυσιολογικό παιδί του γενικού ανταγωνιστικού χαρακτήρα που οι ίδιες οι κυρίαρχες τάξεις έδωσαν σ' αυτό το παιχνίδι.

Ο χουλιγκανισμός είναι το καταστροφικό ποδόσφαιρο στο επίπεδο της εξέδρας. Ο χουλιγκαν δεν βλέπει ποδόσφαιρο όπως δεν βλέπει ποδόσφαιρο ούτε ο ιδιοκτήτης επιχειρηματίας, ούτε ο ιδιοκτήτης κράτος. Στον καπιταλιστικό και ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό δεν μετράει η παραγωγή η ίδια, αλλά το κέρδος που φέρνει. Στο ποδόσφαιρο δεν μετράει η δημιουργική ποδοσφαιρική τέχνη, αλλά η νίκη

Με την ευκαιρία του Μουντιάλ

(ή όπως είπαμε πριν η μη ήττα). Ο χούλιγκαν και ο αστός ενδιαφέρονται μόνο να βιάσουν τα δίχτυα της αντίπαλης ομάδας και να μη βιαστούν τα δικά τους. Συχνά οι ίδιοι οι παίκτες μιμούνται μετά την επιτυχία του γκολ τον σεξουαλικό βιασμό και αυτή είναι μια συννηθισμένη χειρονομία ταπεινώσεως που χρησιμοποιούν οι οπαδοί της νικήτριας ομάδας σε βάρος της νικημένης.

Διαμαρτύρονται συχνά για την αγριότητα του χούλιγκαν, αλλά υπάρχει πραγματικά τίποτα πιο βάρβαρο από την αγριότητα ενός γηπέδου λίγο μετά το γκολ, ή ακόμα στο τέλος ενός ματς; Έχουμε όλοι μας συνηθίσει να παρακολουθούμε αυτές τις στιγμές σαν κάτι το ολότελα φυσιολογικό, όμως υπάρχει εδώ κάτι το τερατώδες. Είναι τερατώδες ότι χιλιάδες οπαδοί ζητωκραυγάζουν υστερικά μέχρι δακρύων ενώ οι παίκτες της νίκης επιτρέπουν στον εαυτό τους τις πιο πρωτόγονες εκδηλώσεις χαράς, και την ίδια στιγμή στον ίδιο χώρο δίπλα σ' αυτούς χιλιάδες άλλοι άνθρωποι και άλλοι παίκτες είναι κεραυνοβολημένοι από θλίψη, και απαρηγόρητοι σαν να τους χτύπησε ο θάνατος. Εδώ η λύπη των μεν είναι η προϋπόθεση της χαράς των άλλων.

Αυτό είναι το: "ο θάνατός σου, η ζωή μου". Αυτός είναι ο νόμος της ζούγκλας. Αυτός είναι ο νόμος των γηπέδων. Η ομάδα που χάνει κατασπαράσσεται. Ο προπονητής της απολύεται, οι παίκτες συγκρούονται ανάμεσά τους, η αξία τους πέφτει, οι οπαδοί εξαγριώνονται. Ο χούλιγκανισμός είναι η αλήθεια του σύγχρονου καπιταλιστικού ποδοσφαίρου. Ο εθνικιστικός χούλιγκανισμός που για πρώτη φορά τον παρακολουθούμε σε τόση ένταση και έκταση στο Μουντιάλ του Παρισιού, είναι η κοινωνική έκφραση της ποδοσφαιρικής βαρβαρότητας. Όμως οι μούλαδες του Ιράν που καμάρωσαν ότι νίκησαν το μεγάλο Σατανά και οι σοβινιστές της Αργεντινής που για μια ακόμα φορά πήραν εκδίκηση για τα Φόκλαντ νικώντας τους Άγγλους, δίνουν δείγματα του αληθινού πολεμικού χαρακτήρα που κρύβεται πίσω από τις φαινομενικά ειρηνικές ποδοσφαιρικές αναμετρήσεις.

Όχι, δεν είναι η ειρήνη και η φιλία που χαρακτηρίζουν τα Μουντιάλ, αλλά ο εθνικός ανταγωνισμός και το οικονομικό συμφέρον.

Η ΓΟΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

Με αυτά που έχουμε πει ως εδώ υπάρχει ένα ερώτημα: και αυτό είναι το γιατί η γιγαντιαία ποδοσφαιρική εκδήλωση γοητεύει σε τέτοιο βαθμό ώστε εκατοντάδες εκατομμύρια και δισεκατομμύρια άνθρωποι να στέκονται μπροστά στις τηλεοράσεις τους και να συζητάνε και να σχολιάζουν ασταμάτητα τις ομηρικές μάχες που διεξάγονται μπροστά στα μάτια τους, ακόμα και όταν δεν παίζει η δικιά τους εθνική ομάδα; Αφού εδώ δεν τους κινεί ο εθνικισμός γιατί παρακολουθούν και παθιάζονται;

Η μια πλευρά του ζητήματος έχει να κάνει με το ότι οι θεατές διαλέγουν στρατόπεδο σ' αυτές τις αναμετρήσεις συχνά σε εθνική ή

γενικά πολιτική βάση, ταυτίζονται δηλαδή με τη μια ομάδα και παθιάζονται με τη νίκη της. Είναι πχ εδώ στην Ελλάδα ενάντια στη Γερμανία επειδή θυμούνται την κατοχή, ή υπέρ της Σερβίας επειδή έχουν δουλευτεί στο ότι είναι σύμμαχη χώρα. Η είναι υπέρ των χωρών του τρίτου κόσμου από υγιή αντιιμπεριαλιστική ή αντιποικιοκρατική διάθεση, ή είναι υπέρ των μικρών χωρών ενάντια στις μεγάλες πάλι από την καλή πλευρά, ή γενικά υπέρ του αυτσαίντερ εναντίον του φαβορί στη βάση ενός ακατανίκητου ψυχολογικού μηχανισμού που διακατέχει τις ευγενικές ψυχές.

Όμως κάτω και πίσω από όλη αυτή τη σύγκρουση ζει και η αληθινή ομορφιά του παιχνιδιού και η αληθινή επικοινωνία των λαών. Οι λαοί δεν είναι διεστραμμένοι, για να αγαπούν τον πόλεμο ή τα φαντάσματα.

Όπως χαίρονται τα προϊόντα της παραγωγής τους που τα καταναλώνουν δίχως να αγαπούν τον καπιταλισμό που στα πλαίσιά του αυτά παράγονται, έτσι χαίρονται το περιεχόμενο της ποδοσφαιρικής αναμέτρησης παρ' όλη την ανταγωνιστική μορφή του, που συχνά είτε αγνοούν, είτε δεν αποδέχονται.

Για παράδειγμα το πολύ πλατύ κοινό μισεί την ανοιχτή βία στο ποδόσφαιρο από παίκτες ή φιλάθλους, απεχθάνεται την απάτη και τη διαιτητική αδικία, αισθάνεται όμορφα όταν οι αντίπαλοι παίκτες αγκαλιάζονται ή αλληλοβοηθούνται μετά από έναν τραυματισμό.

Οι πλατειές μάζες αγαπάνε το fair-play.

Στο βάθος το κοινό καταναλώνει με βουλμία το όμορφο ποδόσφαιρο, ακόμα και με τη μοναδική μορφή που σήμερα μπορεί να του δοθεί, την καπιταλιστική ανταγωνιστική. Είπαμε ότι αυτός ο ανταγωνισμός καταστρέφει το ποδόσφαιρο. Αλλά αυτή είναι μια διαλεκτική διαδικασία. Το καταστρέφει καθώς το αναπτύσσει. Αυτό γίνεται γενικότερα με τις παραγωγικές δυνάμεις στην εποχή του ιμπεριαλισμού. Αναπτύσσονται την ίδια ώρα που αυτή η ανάπτυξη τους εμποδίζεται. Είναι σαν ένα σώμα που μεγαλώνει μέσα σε ένα σφιχτό κορσέ. Όσο πιο πολύ μεγαλώνει τόσο πιο πολύ πιέζεται. Αυτό συνεχίζεται μέχρι τη ρήξη.

Όταν λέμε ότι το ποδόσφαιρο χάνει σε ομορφιά ή σε τέχνη αυτό γίνεται μόνο σχετικά. Γιατί ο ίδιος ανταγωνισμός που το σκοτώνει αποτελεί σήμερα και την κινητήρια δύναμη της εξέλιξής του. Τα ποδοσφαιρικά συστήματα, οι σχολές, η τεχνική εκπαίδευση και κατάρτιση, η ταχύτητα και η ατομική δεξιότητα των παιχτών έχουν φτάσει σε ασύλληπτα επίπεδα. Η καταστροφή έγκειται στο ότι όλες αυτές οι πελώριες ατομικές δεξιότητες και η επιστήμη του ποδοσφαίρου σπαταλιούνται, εμποδίζονται ή και καταστρέφονται αδιάκοπα από τον πολεμικό ανταγωνισμό τη βία, την απάτη, τη διαφθορά και τον μεσαιωνικό φανατισμό όπου μέσα τους κινείται η σύγχρονη ποδοσφαιρική ομάδα.

Όταν οι λαοί αγαπάνε το ποδόσφαιρο, αγαπάνε στο βάθος την δημιουργική την διαρκώς αναπτυσσόμενη, την επαναστατική του

πλευρά. Σε αυτό διαφέρουν οι λαοί από τους κοινωνιολόγους της δεκάρας που είτε το περιφρονούν σαν τέτοιο είτε εκθειάζουν και τη βαρβαρότητά του. Η εικονογράφηση αυτής της αληθινά προοδευτικής στάσης των μαζών απέναντι στο ποδόσφαιρο είναι ότι, ανεξάρτητα από εθνότητα, φυλή και θρησκεία, αγαπάνε την εθνική Βραζιλία, δηλαδή το κατ' εξοχήν ποδόσφαιρο της ομορφιάς και της ατομικής και συλλογικής δημιουργικότητας.

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

Για το επαναστατικό προλεταριάτο το ποδόσφαιρο μπορεί να αναπτυχθεί στα αλήθεια όταν απελευθερωθεί όπως κάθε ανθρώπινη δραστηριότητα από τα καπιταλιστικά και ιμπεριαλιστικά του δεσμά. Στ' αλήθεια ωραίο και πολιτισμένο ποδόσφαιρο σημαίνει συντριβή της καπιταλιστικής ποδοσφαιρικής επιχείρησης του μονοπώλιου ή του κράτους, συντριβή της ομάδας του κέρδους και του εθνικισμού, συντριβή της ομάδας που αντέχει μόνο τη νίκη. Όλες οι τεχνικές καταχτήσεις του σημερινού ποδοσφαίρου, πρέπει να αξιοποιηθούν για το νέο λαϊκό ποδόσφαιρο που δεν θα σκοτώνει τους παίκτες και δεν θα αλλοτριώνει τους θεατές. Το ποδόσφαιρο πρέπει να ξαναγίνει πρώτα από όλα παιχνίδι, και μάλιστα πάνω από όλα παιχνίδι των μαζών. Η ποδοσφαιρική ανώτατη τέχνη των ταλέντων πρέπει να χρησιμεύει όχι σαν αυτοσκοπός αλλά σαν κίνητρο και σαν έμπνευση του μαζικού ποδοσφαίρου που κατά εκατομμύρια θα παίζουν οι ίδιοι οι λαοί.

Η Κίνα του Μάο Τσε Τούνγκ, η Κίνα της Πολιτιστικής Επανάστασης ήταν αυτή που πρώτη έριξε τόσο συστηματικά τη σωστή γραμμή του σύγχρονου συλλογικού αθλητικού παιχνιδιού και γενικότερα του αθλητικού συναγωνισμού: "Πρώτα η φιλία, ύστερα η διαπάλη". Αυτή η σοσιαλιστική Κίνα αποφάσισε να απέχει από όλο αυτό το καλοοργανωμένο πεδίο μάχης που λέγεται παγκόσμιος πρωταθλητισμός σε όλα τα σπορ. Δεν θα ξεχάσουμε ποτέ εκείνη την κινέζικη ποδοσφαιρική ομάδα που συναντήθηκε με ελληνικές ομάδες στα τέλη της δεκαετίας του '70 και διδάξε στους έλληνες φιλάθλους το ποδόσφαιρο της φιλίας, το ποδόσφαιρο της γενναιοδωρίας και της ευγενικής άμιλλας. Αυτό το ποδόσφαιρο θεωρεί πολύ ταπεινωτικό πράγμα τόσο την υστερική θριαμβολογία του νικητή, όσο και την κατάθλιψη του νικημένου. Αυτό το ποδόσφαιρο δεν θα ήθελε ποτέ να αναθέτει σε τρίτους, τους διαιτητές, μια κρατική ή διεθνική εξουσία έξω από το ίδιο το παιχνίδι, να χωρίζουν τους παίκτες από τη σύρραξη και να τους τιμωρούν σαν μικρά παιδιά. Αυτό το ποδόσφαιρο δεν θα έφτιαχνε στίφη διασπασμένου λαού, αλλά ήρεμους αναλυτές μιας μάχης και κυρίως παίκτες τους ίδιους τους αθλητές. Αυτό το ποδόσφαιρο μετά τη μάχη θα κατέληγε σε ένα καλό κοινό γλέντι νικητών και νικημένων. Όλα τα άλλα είναι βαρβαρότητα.

Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΛΑΛΙΩΤΗ-ΑΒΡΑΜΟΠΟΥΛΟΥ

"Με τον Λαλιώτη έχουμε ακολουθήσει διαφορετικές διαδρομές και ανήκουμε σε διαφορετικές πολιτικές σχολές και εποχές". Με αυτή τη δήλωση απάντησε ο Αβραμόπουλος στο Λαλιώτη για τις κατηγορίες του τελευταίου ότι σαμποτάρισε την προσπάθεια του ΥΠΕΧΩΔΕ να βρεθεί λύση στο πρόβλημα των χωματερών, υποστηρίζοντας την καύση (!). Βέβαια, ο αρχισαμποταριστής σ' αυτή την υπόθεση δεν είναι άλλος από το Λαλιώτη που, προβάλλοντας τις κάλπικες οικολογικές ευαισθησίες, απορρίπτει την καύση που είναι η πλέον ενδεδειγμένη αναπτυξιακή λύση στο πρόβλημα των σκουπιδιών.

Η συζήτηση για τις χωματερές άνοιξε ξανά με τα εγκαίνια του "Χώρου Υγειονομικής Ταφής Απορριμμάτων" στα Α. Λιόσια, ενός νέου τύπου χωματερής όπου θα γίνεται επεξεργασία των απορριμμάτων. Στα εγκαίνια παρουσιάστηκαν και ο Λαλιώτης και ο Αβραμόπουλος, όπως ο πρώτος αποδοκιμάστηκε, ενώ ο δεύτερος είχε θετική υποδοχή. Οι κάτοικοι των Ανω Λιουσίων περιμένουν καιρό να λυθεί το πρόβλημα της χωματερής που δέχεται τα σκουπίδια όλης της Αττικής. Όμως, οι τυχοδιωκτικοί χειρισμοί του Λαλιώτη, και κυρίως η άρνηση του στη μέθοδο της καύσης, οδήγησε στην επιλογή τριών ακατάλληλων χώρων στην Ανατολική Αττική για τη δημιουργία ενός "ΧΥΤΑ" που θα ελάφρυνε τα Ανω Λιόσια, ενώ την ίδια στιγμή θα κατασκευαζόταν ΧΥΤΑ και στα Ανω Λιόσια. Οι τρεις αυτοί χώροι ήταν ο Αυλώνας, η Κερατέα και το Γρομμιατικό. Η τοπική αυτοδιοίκηση και οι κάτοικοι προχώρησαν σε προσυγγές στο ΣτΕ υποστηρίζοντας ότι η κατασκευή ΧΥΤΑ στις περιοχές τους θα οδηγούσε σε οικολογική καταστροφή. Το ΣτΕ δέχτηκε κατ' αρχήν αυτές τις προσυγγές και αναμένεται να κριθεί οριστικά η υπόθεση από την Ολομέλεια. Τόσο η ΚΕΔΚΕ, όσο και οι δήμαρχοι των περιφερειών, αλλά και ο νομάρχης είχαν υποδείξει σαν εναλλακτικές λύσεις, πρώτον την καύση, και δεύτερον να επιλεγεί χώρος εκτός Αττικής, και συγκεκριμένα η Ριτσώνα, όπου τοπική αυτοδιοίκηση και κάτοικοι δεν είχαν αντιρρήσεις. Και οι δύο προτάσεις απορρίφθηκαν από το Λαλιώτη, με αποτέλεσμα να έχει μείνει εκκρεμές το θέμα της διαχείρισης των απορριμμάτων και να συνεχιστεί η επιβάρυνση των Ανω Λιουσίων. Γι' αυτό γιουχαρίστηκε ο Λαλιώτης.

Στη συνέχεια αυτού του επεισοδίου, Λαλιώτης και Αβραμόπουλος ήρθαν σε σύγκρουση σε ραδιοφωνική εκπομπή του δημοσιογράφου Λυκούργου Κομίνη, στο σταθμό Planet. Ο Λαλιώτης κατηγορήσε τον Αβραμόπουλο ότι προσπαθεί να οικειοποιηθεί τα έργα του ΥΠΕΧΩΔΕ, και ανέφερε συγκεκριμένα ότι ο Αβραμόπουλος υποστήριζε τη λύση της καύσης, και εμπόδισε έτσι το ΥΠΕΧΩΔΕ να προχωρήσει στην επίλυση του προβλήματος. Από κοντά και η Δαμανάκη στάθηκε στο πλευρό του Λαλιώτη, και έδωσε στη δημοσιότητα θέσεις του Αβραμόπουλου υπέρ της καύσης, μετά τη σύγκρουση των δύο στον αέρα. Η κατηγορία που απεύθυναν Λαλιώτης - Δαμανάκη στον Αβραμόπουλο είναι ότι υποστήριξε μία λύση "εγκληματική" για το περιβάλλον. Ο ίδιος δήλωσε ότι ποτέ δεν υποστήριξε συγκεκριμένο τρόπο διαχείρισης των σκουπιδιών, και έφθασε στο σημείο να χαρακτηρίσει τον Λαλιώτη "Γκέμπελς". Η αλήθεια είναι ότι ο Αβραμόπουλος "δεν υποστηρίζει κανένα συγκεκριμένο τρόπο" από τότε που έχασε την πλειοψηφία που είχε κερδίσει μέσα στην ΚΕΔΚΕ, για τον "συγκεκριμένο τρόπο". Γιατί πριν, υποστήριζε σαρφέστατα την καύση. Η στάση του Αβραμόπουλου δείχνει τον πολιτικό του ομορτισμό.

Η στάση του Λαλιώτη όμως, και η υποστήριξη της Δαμανάκη, φανέρωσε για άλλη μια φορά με πόση μονία επιτίθεται το σοσιαλφασιστικό μέτωπο στην ανάπτυξη με πρόσημα την οικολογία. Το μόνο πρόβλημα με την καύση είναι η απελευθέρωση μίας ουσίας της διοξίνης. Η ουσία όμως αυτή δεν επηρεάζει άμεσα τον άνθρωπο. Είναι επικίνδυνη μόνο όταν βοοειδή τρέφονται από χορτάρι δίπλα σε εργοστάσια που τα φουγάρα τους βγάζουν διοξίνη, οπότε το γάλα τους αποκτά μια περιεκτικότητα σε διοξίνη που το καθιστά βλαβερό για τον ανθρώπινο οργανισμό. Στην Αττική δεν υπάρχουν βόδια, οπότε δεν υπάρχει και πρόβλημα. Αντίθετα, η καύση είναι η μέθοδος που σέβεται περισσότερο το περιβάλλον, γι' αυτό άλλωστε έχει υιοθετηθεί ακόμα και από τη Γερμανία, χώρα - πρότυπο σε θέματα οικολογίας, ενώ είναι η κυρίαρχη μέθοδος επεξεργασίας των σκουπιδιών σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες. Επιπλέον, με τη μέθοδο της καύσης, παράγεται ηλεκτρική ενέργεια η οποία μπορεί να χρησιμοποιηθεί από το ίδιο το εργοστάσιο της καύσης αλλά και να 팔ηθεί. Το βασικότερο όμως είναι ότι η καύση εξαφανίζει τα σκουπίδια, ενώ όλες οι άλλες μέθοδοι δεν ξεφεύγουν από τη λογική της χωματερής. Γι' αυτό υποδεικνύεται σα μέθοδο και από την Ευρώπη, η οποία με οδηγία της έχει δώσει προθεσμία για το κλείσιμο όλων των χωματερών στο έδαφος της.

Ο Λαλιώτης και η Δαμανάκη, ως εκπρόσωποι του σοσιαλφασιστικού μετώπου είναι συνεπείς στην πολιτική του σαμποτάζ και της διάλυσης.

ΟΧΙ ΣΤΟ ΝΕΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

συνέχεια από τη σελ. 2

μενο αντίστοιχο διάστημα, εφόσον ο μέσος όρος των ωρών εργασίας για το συνολικό διάστημα, το οποίο δεν επιτρέπεται να υπερβαίνει τους έξι (6) ή τους δώδεκα (12) μήνες αντίστοιχα, ανέρχεται σε σαράντα (40) ώρες τη βδομάδα...

Η καταβαλλόμενη, κατ' εφαρμογή των διατάξεων των προηγούμενων παραγράφων, αμοιβή για το συνολικό χρονικό διάστημα είναι ίση με την αντίστοιχη αμοιβή για εργασία οκτώ (8) ωρών ημερησίως και σαράντα (40) ωρών εβδομαδιαίως χωρίς να επιτρέπεται αυξομείωση αυτής".

Σε αυτή τη διάταξη η κυβέρνηση φέρεται να κάνει την υποχώρηση, βγάζοντας από το σχέδιο νόμου την "ατομική συμφωνία" για την ελαστικοποίηση του ωραρίου.

Όμως την "ατομική συμφωνία" την αντικατέστησε η "συμφωνία με το συμβούλιο των εργαζομένων". Και ένα τέτοιο συμβούλιο είναι αρκετά εύκολο να φτιαχτεί σε κάθε εργοστάσιο από ανθρώπους της εργοδοσίας, το οποίο μπορεί να "υπογράψει" με τη μεγαλύτερη ευκολία την αύξηση των ωρών εργασίας σύμφωνα με τις επιθυμίες του εργοδότη. Αυτό συμβαίνει επειδή σήμερα ουσιαστικά, όπως είπαμε, έχει τσακιστεί ο εργοστασιακός συνδικαλισμός.

Στην πραγματικότητα η υποχώρηση της κυβέρνησης, όχι μόνο υποχώρηση δεν είναι, αλλά αντίθετα με τη μέθοδο αυτή δίνει μεγαλύτερο κύρος στη θέληση της εργοδοσίας και υποχρεώνει όλους τους εργάτες σε αυτήν.

Τώρα όσον αφορά την ουσία αυτής της διάταξης.

Στόχος της όπως έχουμε ξαναγράψει είναι το χτύπημα της προσαύξησης της υπερωρίας, η παραπέρα δηλαδή μείωση του συνολικού εργατικού εισοδήματος.

Σε συνδυασμό μάλιστα με τη μερική απασχόληση έρχεται να καταργήσει τελείως την υπερωρία στη βιομηχανία, στο βαθμό που ο κάθε εργοδότης, για το διάστημα που οι εργάτες θα δουλεύουν λιγότερο, μπορεί να καλύπτει τις επόμενες ώρες με μερική απασχόληση και να καταργεί έτσι συνολικά την αυξημένη αμοιβή της υπερωρίας.

Στο τρίτο ζήτημα το σχέδιο νόμου αναφέρει:

"Τοπικά σύμφωνα απασχόλησης.

Φορείς του δημοσίου τομέα, της τοπικής αυτοδιοίκησης και κοινωνικοί εταίροι, με βάση τις ανάγκες αναβάθμισης ευπαθών περιοχών της χώρας και ιδιαίτερα της προβλεπόμενης από την παράγραφο 1 του άρθρου 4 του νόμου 2601/1998, ΠΕΡΙΟΧΗΣ Γ, για τις οποίες εφαρμόζονται ή πρόκειται να εφαρμοστούν ειδικά προγράμματα με διάθεση εθνικών και κοινοτικών πόρων και με σκοπό την επίτευξη των στόχων της προώθησης της απασχόλησης σε βιώσιμες και ανταγωνιστικές δραστηριότητες, της καταπολέμησης της ανεργίας και της δημιουργίας νέων θέσεων απασχόλησης, δύναται να συνάπτουν για την πραγ-

ματοποίηση των στόχων αυτών, ειδικές συνολικές συμφωνίες αναφορικά με την εκτέλεση συγκεκριμένου έργου ή την άσκηση συγκεκριμένης δραστηριότητας οικονομικού ή κοινωνικού ή πολιτιστικού χαρακτήρα, στις οποίες ορίζεται η διάρκεια ισχύος και όλοι οι όροι εφαρμογής τους και με τις οποίες επιτρέπεται να ρυθμίζονται και τα κατώτατα όρια μισθών και ημερομισθίων και γενικότερα οι όροι απασχόλησης του προσωπικού που πρόκειται να απασχοληθεί για την εκτέλεση του έργου ή των δραστηριοτήτων αυτών (τοπικά σύμφωνα απασχόλησης).

Οι ρυθμίσεις αυτές, απαγορεύονται να παραβιάζουν τα ελάχιστα όρια προστασίας που προβλέπονται από τις εκάστοτε ισχύουσες διατάξεις της εργατικής νομοθεσίας και των Εθνικών Γενικών Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας, κατισχύουν οποιασδήποτε άλλης σχετικής ρύθμισης εφόσον περιέχονται στην οικεία ατομική σύμβαση εργασίας του απασχολούμενου, που καταρτίζεται εγγράφως...

Από της ημερομηνίας δημοσίευσής του παρόντος νόμου μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 2001 σε επιχειρήσεις που λειτουργούν σε περιοχές της προηγούμενης παραγράφου και με σκοπό την επίτευξη των αναφερομένων σε αυτή στόχων επιτρέπεται να καθορίζονται με επιχειρησιακές συλλογικές συμβάσεις εργασίας ή με ατομικές συμβάσεις εργασίας ως προς τους προσλαμβανόμενους για πρώτη φορά, επίπεδα αμοιβών εργασίας τουλάχιστον ίσα με εκείνα που προβλέπει η εκάστοτε ισχύουσα Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας και για χρονικό διάστημα ενός έτους κατ' ανώτατο όριο.

Οι ανωτέρω επιχειρησιακές συλλογικές συμβάσεις εργασίας υπερισχύουν οποιασδήποτε άλλης σχετικής νομοθετικής, κανονιστικής ή συλλογικής ρύθμισης".

Αυτές οι διατάξεις αφορούν τα περιβόητα τοπικά σύμφωνα απασχόλησης.

Τι είναι αυτά;

Υπάρχουν τεράστιοι κοινοτικοί πόροι οι οποίοι δίνονται σε περιοχές που χαρακτηρίζονται σα "φθίνουσες βιομηχανικές", με σκοπό την καταπολέμηση της ανεργίας μέσα από τη δημιουργία νέων θέσεων εργασίας.

Οι πόροι αυτοί δίνονται είτε σε "φορείς του δημοσίου τομέα και στην τοπική αυτοδιοίκηση", είτε σε "κοινωνικούς εταίρους", δηλαδή σε ιδιώτες επενδυτές, μέσα από τοπικά σύμφωνα, όπως λέγονται.

Το ψευτοΚΚΕ κατευθύνει όλη την πάλη του ενάντια σε αυτά τα τοπικά σύμφωνα, με μοναδικό σκοπό, να εμποδίσει τους κοινοτικούς πόρους να πάνε σε επενδύσεις μέσα από αυτά τα σύμφωνα στη βιομηχανία.

Η μέθοδος είναι απλή και συνηθισμένη και λέγεται τοπική αυτοδιοίκηση.

Το σοσιαλφασιστικό μπλοκ με τις διάφορες μεθόδους, και βασικά μέσα από την οικολογία που κυριαρχεί σα γραμμή στην τοπική

αυτοδιοίκηση, κλείνει τα εργοστάσια, ανακηρύσσει τους δήμους σε φθίνουσες βιομηχανικές περιοχές και προσπαθεί να πάρει τους κοινοτικούς πόρους.

Αυτοί λοιπόν οι πόροι δεν πηγαίνουν στη βιομηχανία αλλά σε "δημιουργία νέων θέσεων εργασίας", σε πολιτιστικές δραστηριότητες, οικολογικές, εμπορικές κ.λπ.

Απέναντι σε αυτή την τακτική του ψευτοΚΚΕ, πρέπει να υποστηριχτεί με κάθε τρόπο η γραμμή της βιομηχανικής ανάπτυξης μέσα από τα τοπικά σύμφωνα απασχόλησης και η αξιοποίηση αυτών των κοινοτικών πόρων σε επενδύσεις στη βιομηχανία.

Όμως δεν μπορεί να δοθεί σαν κίνητρο γι' αυτή την ανάπτυξη η φτηνή και η ακόμα πιά φτηνή εργατική δύναμη.

Αυτό είναι ένα ζήτημα που κυριαρχεί σε όλο το σχέδιο νόμου και για το οποίο θα αναφερθούμε σε άλλο σημείο του άρθρου.

Εδώ θέλουμε να πούμε συγκεκριμένα ότι αυτές οι διατάξεις έχουν σαν στόχο το χτύπημα των κλαδικών συμβάσεων.

Γιατί όποια επιχείρηση, ιδιωτική, κρατική, δημοτική ή μικτή αναπτύσσει δραστηριότητα σε αυτές τις περιοχές, της δίνει το δικαίωμα να πληρώνει τους εργαζόμενους με επιχειρησιακές συμβάσεις, στο ύψος του κατώτατου μεροκάματου.

Και εδώ δηλαδή έχουμε με τον πιο καθαρό τρόπο την εκμετάλλευση της ανεργίας για το χτύπημα του εργατικού μεροκάματος.

Υποστηρίζουμε τα τοπικά σύμφωνα στο βαθμό που μπορούν να διοχετεύσουν κοινοτικούς -όσο για τους εθνικούς δεν είναι τίποτα άλλο από έναν μύθο- πόρους για τη βιομηχανική ανάπτυξη, αλλά δεν μπορούμε να δεχτούμε ούτε κατά μια δραχμή, το χτύπημα του εργατικού μεροκάματος.

Κρίνοντας συνολικά το σχέδιο νόμου δεν μπορούμε παρά να διαπιστώσουμε τον αντιδραστικό-αντεργατικό του χαρακτήρα

Η κυβέρνηση μέσα από αυτό το σχέδιο νόμου έχει ένα και μόνο στόχο:

Να ρίξει ακόμα πιο κάτω το εργατικό μεροκάματο, στη βιομηχανία, να το εξισώσει με το "αλβανικό" μεροκάματο, πιστεύοντας ότι με αυτό τον τρόπο θα εξασφαλίσει επενδύσεις και ανάπτυξη.

Όμως δεν είναι αυτή η αιτία της αποβιομηχάνισης της χώρας.

Το ύψος του εργατικού μεροκάματος στην Ελλάδα είναι το μικρότερο μέσα στην Ε.Ε, είναι ένα μεροκάματο "τριτοκοσμικού" χαρακτήρα μέσα στα πλαίσια της Ευρώπης.

Και όμως επενδύσεις δεν γίνονται!

Γιατί σε αυτή τη χώρα κυριαρχεί στην οικονομία η γραμμή του αντιευρωπαϊκού- αντιβιομηχανικού σαμποτάζ, και στην πολιτική η γραμμή του αντιτουρκικού- αντιδυτικού μετώπου.

Δεν μπορεί η κυβέρνηση να ζητάει από τους εργάτες να πεινάσουν ακόμα πιο πολύ στο όνομα της "ανάπτυξης", όταν η ίδια στηρίζει την καταστροφική-σαμποτα-

ριστική δουλειά σε όλη τη βιομηχανία της κλίμακας του Λαλιώτη, του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΝ, όταν στηρίζει με τον πιο σκανδαλώδη τρόπο τη μονοκρατορία στην οικονομία του Καγκεμπίτη Κόκκαλη, όταν δεν βάζει το μαχαίρι στο κόκκαλο στα προνόμια, στις μίζες και στον παρασιτισμό της διεφθαρμένης κρατικής γραφειοκρατίας, της στρατοκρατίας και του παπαδαριού.

Δεν μπορεί η κυβέρνηση να ζητάει από τους εργάτες να πεινάσουν ακόμα πιο πολύ, όταν ο ιδρώτας τους γίνεται τρισεκατομμύρια όπλα, στο όνομα του πολέμου με τον "προαιώνιο" εχθρό, εξυπηρετώντας έτσι τη ρώσικη πολιτική στα Βαλκάνια και στην Ευρώπη.

Το εργατικό κίνημα πρέπει να ανατρέψει αυτόν το νόμο.

Αυτή η ανατροπή δεν μπορεί να γίνει, ούτε με την 24ωρη απεργία της ΓΣΕΕ μέσα στο κατακαλόκαιρο, ούτε με τα "αγωνιστικά συνδικάτα" της ΕΣΑΚ που ζητούν μιά "άλλη πολιτική".

Γιατί αυτή η "άλλη" πολιτική, και όχι μόνο από την πλευρά που δείξαμε στην αρχή του άρθρου, δεν είναι άλλη από την κυρίαρχη κρατικογραφειοκρατική, αντιευρωπαϊκή και ρωσόδουλη πολιτική, την κύρια υπεύθυνη για την πείνα των εργατών, ελλήνων και ξένων και την αποβιομηχάνιση της χώρας.

Η πάλη για την ανατροπή αυτού του νόμου είναι πάνω από όλα πάλη για την υπεράσπιση της ενότητας της εργατικής τάξης, πάνω στην υπεράσπιση του μεροκάματος και των δημοκρατικών της κατακτήσεων.

Όσο και αν σήμερα οι συσχετισμοί που δημιούργησε κατά κύριο λόγο ο σοσιαλφασισμός μέσα στο εργατικό κίνημα, δεν δίνουν τη δυνατότητα της ανατροπής αυτού του νόμου, εντούτοις γεννιούνται όλες εκείνες οι προϋποθέσεις που ετοιμάζουν στην πράξη την εργατική αντίσταση.

Οι αγώνες στο εργοστάσιο για το ψωμί και τη δημοκρατία είναι αναπόφευχτοι!

Η στιγμή της διαγραφής του Μπέν

Την ίδια ώρα που το πολιτικό πραξικόπημα του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΝ βρισκόταν σε εξέλιξη, έξω από τα σχολεία, ο Δ. Μπέης διαγραφόταν από το ΠΑΣΟΚ, σύμφωνα με τη δήλωση του ρωσόφιλου Κ. Σκανδαλίδη. Ο Δ. Μπέης ανήκει στην παλιά εθνικιστική αυτοδυναμία και επιμένει να κατέβει για υποψήφιος δήμαρχος στην Αθήνα. Μια υποψηφιότητα που έρχεται σε σύγκρουση με το μέτωπο ΣΥΝ-ΠΑΣΟΚ που εκφράζει η Μ. Δαμανάκη. Ουσιαστικά αυτή η κίνηση στο πολιτικό κέντρο της χώρας συσπειρώνει όλες τις αντιστάσεις ενάντια στον ΣΥΝ, και συνολικά ενάντια στο σοσιαλφασισμό. Γι' αυτό, και αντιμετωπίστηκε με τη βία της διαγραφής. Η ευρωπαϊκή φράζια Σημίτη κάτω από την πολιτική ομηρεία του "ρώσου" Λαλιώτη, και γεμάτη αυταπάτες βάζει ακριβώς σα ζήτημα αρχής τη συμμαχία με τον ΣΥΝ, την ώρα που ο τελευταίος, μαζί με το ψευτοΚΚΕ, εξαπέλυε την πιο ισχυρή επίθεση του ενάντια στην κυβέρνηση μέσω του κινήματος των αδιόριστων. Αυτή η πολιτική τύφλα των Ευρωπαίων οφείλεται στο ότι βλέπουν σαν κύριο εχθρό τους, τους εθνικιστές μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Έτσι, ο δήθεν ευρωπαίος ΣΥΝ παρουσιάζεται σαν ο μόνος σύμμαχος του Σημίτη. Έτσι η ευρωπαϊκή φράζια προετοιμάζει δραστήρια την πτώση της, όσο πιο δραστήρια η υποψηφιότητα της Δαμανάκη επιτρέπει στους κνίτες του ΣΥΝ και τους ρώσους του ΠΑΣΟΚ, να αλώσουν τη βάση του ΠΑΣΟΚ και να διαμορφώσουν τους όρους για το κεντρικό πολιτικό μέτωπο στη χώρα. Κάθε νίκη των Ευρωπαίων δίνει τη θέση της σε άθλιες υποχωρήσεις και ήττες προετοιμάζοντας την επόμενη επίθεση του σοσιαλφασισμού.

Το σοβινιστικό και ρωσόδουλο ΔΗΚΚΙ σε μέτωπο με το ψευτοΚΚΕ

Αντιγράφουμε από τον Τύπο της Κυριακής, 28/6: "Μπορεί το ΔΗΚΚΙ να στηρίζει κατά κανόνα "αντάρτες" του ΠΑΣΟΚ, για την Καισαριανή πάντως προσανατολίζεται στον υποψήφιο του ΚΚΕ, Γ. Κατημερτζή. Γιατί αυτό έχει ειδικό ενδιαφέρον; Διότι μέχρι τώρα, τα δύο κόμματα αντιμετώπιζαν "επιφυλακτικά" το ένα το άλλο σε πανελλαδικό επίπεδο. Και ίσως πρόκειται για μια αρχή προκειμένου να λιώσουν οι πάγοι...".

Οι πάγοι λιώνουν στο στρατόπεδο του σοσιαλφασισμού όπου σφυρηλατείται εντατικά η οικογενεικότητα. Το ψευτοΚΚΕ εδώ και αρκετό καιρό πλευρίζει το ΔΗΚΚΙ, θεωρώντας το ως γενικά προοδευτικό κόμμα, και ασκώντας "συντροφική" και "διαπαιδαγωγική" κριτική. Το σοβινοφασιστικό και φιλορώσικο ΔΗΚΚΙ ήταν εύκολη δουλειά για τους "ξεσκολισμένους" πράκτορες του Κρεμλίνου.

Ο βρωμερός Κλίντον νομιμοποιεί τη σφαγή της Τιέν Αν Μεν Ισχυροποιεί το ρωσοκινέζικο άξονα

Ο Κλίντον πραγματοποίησε εννιάμηνη επίσκεψη στην Κίνα, παρά την αντίθεση του πολιτικού κόσμου και της κοινής γνώμης στην Αμερική. Η φιλορωσική και φιλοκινέζικη πολιτική του αμερικανού προέδρου έφτασε στο σημείο να νομιμοποιήσει με την επίσκεψη του τους σφαγείς του Πεκίνου και να σπάσει τη διεθνή απομόνωση τους μετά τα γεγονότα της Τιεν Αν Μεν. Για άλλη μια φορά ο Κλίντον προμηθόησε το σοσιαλδημοκρατικό.

Υπήρχαν πολλοί λόγοι για να μην πάει ο Κλίντον στο Πεκίνο. Ο πρώτος λόγος ήταν ότι ο κινέζος πρόεδρος Ζιανγκ Ζεμίν και ο Γέλτσιν σε συνάντησή τους τον Απρίλη του περασμένου χρόνου είχαν υπογράψει κοινή πολιτική διακήρυξη που σήμαινε τη χάραξη κοινής εξωτερικής πολιτικής πάνω στο αξίωμα ότι “δεν μπορούμε να δεχθούμε καμία υπερδύναμη να ελέγχει μόνη της τον πλανήτη”, διακήρυξη που ουσιαστικά σήμαινε την κήρυξη του πολέμου στις ΗΠΑ, αφού και η Κίνα θέλει να είναι μία υπερδύναμη που ελέγχει τον πλανήτη. Ο δεύτερος λόγος ήταν ότι η Κίνα δεν είναι ο σταθεροποιητικός παράγοντας στην Ασία, όπως θέλει να πείσει ο Κλίντον τους Αμερικάνους, για να αποδείξει τις αγαθές του προθέσεις. Η Κίνα είναι μία επιθετική υπερδύναμη στην περιοχή, με την οποία οι ΗΠΑ ήρθαν σε σύγκρουση στέλλοντας δύο αμερικάνικα αεροπλανοφόρα στα στενά της Ταϊβάν όταν η Κίνα θέλησε να κινηθεί εναντίον της για να αποδείξει και έμπρακτα ότι είναι επαρχία της. Η Κίνα αμφισβητεί την ανεξαρτησία της Ταϊβάν και θέλει να την προσαρτήσει, και για να ελέγχει τους θαλάσσιους δρόμους από τους οποίους τροφοδοτείται η Ιαπωνία. Ο τρίτος ήταν ότι η Κίνα δεν έχει συμπλεύσει με την πολιτική των ΗΠΑ στον τομέα του περιορισμού των πυρηνικών στον Τρίτο Κόσμο,

τροφοδοτώντας το Ιράν και το Πακιστάν με εξαρτήματα και τεχνολογία. Ο τέταρτος ήταν ότι η κινέζικη ηγεσία δεν έχει δηλώσει ότι η σφαγή της Τιεν Αν Μεν ήταν ένα λάθος, αλλά υποστηρίζει αυτή τη σφαγή, συνεχίζει τα βασανιστήρια των κρατουμένων, φυλακίζει αντιφρονούντες, και πουλάει ανθρώπινα όργανα για να συντηρήσει την πολεμική της μηχανή.

Κανένας από αυτούς τους λόγους δεν σταμάτησαν τον Κλίντον, όπως δεν τον είχαν εμποδίσει το 1994 να αποκαταστήσει το καθεστώς του συνδεδεμένου μέλους της Κίνας με τον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου, αποσυνδέοντας αυτό το θέμα από την υποχρέωση της Κίνας για σεβασμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Με την ίδια ευχαρίστηση χαιρέτισε αργότερα την παράδοση του Χονγκ-Κονγκ.

Ο Κλίντον επέμεινε στην επίσκεψη του στην Κίνα με το επιχείρημα ότι δεν εξυπηρετεί τα στρατηγικά συμφέροντα της Αμερικής να απομονώσει την Κίνα, αλλά αντίθετα πρέπει να επιδιώξει συμμαχία μαζί της. Τι νόημα όμως έχει μία συμμαχία με ένα διακηρυγμένο εχθρό; Αυτό μόνο ο Κλίντον μπορεί να το απαντήσει, ο οποίος άλλωστε διατηρούσε από παλιά αγαστές σχέσεις με τους Κινέζους, όπως αποδείξαν τα στοιχεία που ήρθαν στη δημοσιότητα για παράνομες χρηματοδοτήσεις της προεκλογικής εκστρατείας του Κλίντον από

στρατοκράτες κινέζους δισεκατομμυριούχους, στην ουσία από το “Κ” Κ. Κίνας.

Έτσι, και ενώ σύμφωνα με τα στοιχεία της Διεθνούς Αμνηστίας, τουλάχιστον 250 αντιφρονούντες είναι ακόμα στη φυλακή επειδή συμμετείχαν στα γεγονότα του 1989, ο Κλίντον δέχτηκε να παραστεί στην τελετή υποδοχής που ετοίμασε η κινέζικη ηγεσία στην ίδια πλατεία που έγινε η σφαγή. Απέρριψε αίτημα αυτών των κινέζων αντιφρονούντων να συναντηθεί μαζί τους, γιατί κάτι τέτοιο θα τον ανάγκαζε να καταγγείλει το φασιστικό καθεστώς της Κίνας. Ανανέωσε τη ρήτρα του περισσότερο ευνοούμενου κράτους για την Κίνα, που σημαίνει για το κινέζικο καθεστώς διευκολύνσεις στο εμπόριο με την Αμερική. Υπέγραψε εμπορικές συμφωνίες ύψους 2 δις δολαρίων, η μεγαλύτερη από τις οποίες αφορά την αγορά από την Κίνα 27 επιβατικών αεροσκαφών τύπου Boeing. Υπέγραψε επίσης συμφωνία συνεργασίας στον τομέα της πυρηνικής τεχνολογίας για ειρηνικούς σκοπούς.

Η επικράτηση του Κλίντον στην ηγεσία των ΗΠΑ και η άνεση με την οποία ασκεί τη φιλορωσική πολιτική του δεν είναι καθόλου άσχετη με το συνολικό υφεσιασμό της Δύσης απέναντι στη Ρωσία, και τις αυταπάτες που τρέφει μετά το “τέλος του Ψυχρού Πολέμου”. Οι διαρκείς υποχωρήσεις της Δύσης στη Ρωσία, και βέβαια η βοήθεια που δίνουν άνθρωποι σαν τον Κλίντον στην ανάπτυξη του ρωσοκινέζικου άξονα, απλά ανοίγει το δρόμο στο θερμό πόλεμο της Ρωσίας ενάντια στην Ευρώπη, και της Κίνας ενάντια στην Ιαπωνία.

TVX

Ο Φλωράκης αγκαλιά με τον κλασικό φασισμό ενάντια στη βιομηχανία

Ο νέος και χειρότερος φασισμός, ο σοσιαλφασισμός που τα τελευταία χρόνια έχει κάνει ορμητικά την εμφάνισή του στην πολιτική ζωή της χώρας, βρίσκει και συμμαχεί με τον παλιό κλασικό φασισμό. Αυτό που ενώνει τους δυο φασισμούς είναι ο κοινός αγώνας ενάντια στην πρόοδο. Οι δυο φασισμοί συναντούνται όταν πρόκειται να χτυπηθεί η βιομηχανική ανάπτυξη της χώρας ή στα κάθε είδους αντιδραστικά κινήματα που οργανώνει και καθοδηγεί ο σοσιαλφασισμός.

Έτσι και στην περίπτωση της TVX στα μεταλλεία της Χαλκιδικής ο παλιός φασίστας εργοδηγός του Μποδοσάκη και πρωτοπαλλικάρο του στο μεγάλο αγώνα του Μαδέμ Λάκκο Ν. Μήτσου, ανταμώνει με τον ξεσκολισμένο γεροπράχτορα της Μόσχας Φλωράκη.

Στα μέσα του περασμένου μήνα ο Φλωράκης επισκέφτηκε την περιοχή που βρίσκονται τα μεταλλεία της Χαλκιδικής σε μια προσπάθεια να ξεσηκώσει πάλι ένα αντιδραστικό κίνημα ενάντια στην έγκριση της μελέτης περιβαλλοντικών επιπτώσεων και της μελέτης χωροθέτησης και σκοπιμότητας που στο τέλος περίπου του Ιούνη θα καταθέσει η καναδική εταιρεία στο ΥΠΕΧΩΔΕ. Όπως έκανε και τον περασμένο Νοέμβρη η Παπαρήγα όταν επισκέφτηκε την περιοχή, έτσι και τώρα ο Φλωράκης προσφέρει την αναγκαία πολιτική κάλυψη στο Μήτσου ώστε να συνεχίσει τον πόλεμο φθοράς που έχει ξεκινήσει αυτός με την παρουσία ελάχιστων κατοίκων της Ολυμπιάδας σε ένα φυλάκιο πάνω στο δρόμο που οδηγεί προς μια από τις εισόδους των μεταλλείων.

Ο Μήτσου υποδέχθηκε το Φλωράκη με τα παρακάτω λόγια: “Παλεύουμε χρόνια. Από το '95 δεν επιτρέπουμε πλέον να δουλέψουν τα επικίνδυνα μεταλλεύματα... πιο πέρα υπάρχουν μακεδονικοί τάφοι...” (Ριζοσπάστης, 11-6). Και ανταπαντά ο Φλωράκης: “...Αυτό που κάνουν και ξεπουλάνε στην καναδική εταιρεία τα μεταλλεία, θα είναι καταστροφή για το περιβάλλον και την περιοχή. Αυτή η περιοχή πρέπει να έχει άλλη προοπτική...” (στο ίδιο). Και κλείνει ο Μήτσου: “...Είμαστε κατενθουσιασμένοι που ήρθε... δεν θα επιτρέψουμε να φτιαχτεί εργοστάσιο χρυσού εδώ. Η κυβέρνηση οφείλει να δώσει λύση. Αν θέλει εργοστάσιο χρυσού, να πάει εκεί που βρίσκεται κοινωνική συναίνεση. Εδώ όχι.” (στο ίδιο). “Ενισχύστε το ΚΚΕ” είναι η τελευταία προτροπή του Φλωράκη. “Τώρα ξέρουμε τι πρέπει να κάνουμε”, είναι η απάντηση του Μήτσου (στο ίδιο).

Η προγονολατρεία, η ανάπτυξη ενός υποτυπώδους έως ανύπαρχτου τουρισμού και πάνω από όλα η καταστροφή της βιομηχανικής ανάπτυξης της περιοχής. Η εμπόδιση της μεγαλύτερης επένδυσης που έχει γίνει τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα. Αυτής που θα συνεχίσει να θρέφει 800 περίπου εργαζόμενους που δουλεύουν σήμερα στα μεταλλεία και που η δουλειά τους θα εξασφαλιστεί με την πραγματοποίηση της επένδυσης. Αυτά τα στοιχεία είναι εκείνα που έκαναν δυνατή τη συνεύρεση του παλιού φασίστα με το σοσιαλφασίστα.

Γιαυτό και από κάθε επίσκεψη του ψευτοΚΚΕ απουσιάζουν οι εργαζόμενοι. Οι μεταλλεργάτες καταλαβαίνουν είτε από το ταξικό τους ένστικτο, είτε από την πείρα τους, είτε έχοντας πλήρη πολιτική συνείδηση ότι αυτό το κόμμα είναι ξένο προς τα συμφέροντά τους και προς την εργατική τάξη. Καταλαβαίνουν ότι έχουν να κάνουν με τον ταξικό εχθρό. Σαν τέτοιο λοιπόν τον συμπεριφέρονται ανάλογα. Από την άλλη βέβαια ο Φλωράκης τώρα, όπως και η Παπαρήγα παλιότερα, δεν τόλμησαν να δουν τους εργαζόμενους, ούτε βέβαια και να τους ακούσουν. **Εδώ, περισσότερο ίσως από οπουδήποτε αλλού, η ταξική αντιπαράθεση ψευτοΚΚΕ και εργατικής τάξης είναι πιο καθαρή και πιο φανερή.**

Οι ορθοδοξοφασίστες σκοτώνουν και καίνε βιβλία

Στις 10 του Μάη 1933 στις μεγάλες πόλεις της Γερμανίας οι ναζιστές έκαίγαν τα βιβλία των “ενοχλητικών” για το ναζισμό συγγραφέων, όπως του Μαν, του Φρόιντ, του Μαρξ, του Αϊνστάιν, του Βολτέρου και άλλων.

Στη “σύγχρονη” Ρωσία στις 5 του Μάη 1998 ο επίσκοπος του Εκατερίνμπουργκ Νίκων, υπό τις ευλογίες του Πατριαρχείου Μόσχας, διοργάνωσε δημόσιο κάψιμο βιβλίων τριών διεθνών γνωστών ρώσων ορθόδοξων θεολόγων.

Το έγκλημά τους; Είχαν, λέει, οικουμενικές και μεταρρυθμιστικές απόψεις. Φαίνεται πως οι απόψεις των Μέγενορφ, Σμέμαν και Μεν παραήταν αιρετικές για να τις ανεχτούν οι ρώσοι “ορθόδοξοι” σοσιαλφασίστες. Τον τρίτο μάλιστα, για να συνετιστούν και άλλοι επίδοξοι διάδοχοί τους, τον δολοφόνησαν “άγνωστοι” το 1990 με τσεκούρι...

Λίγες μέρες μετά την πυρά η Monde έγραψε ένα άρθρο με τίτλο “Δυσφορία και σκάνδαλο στην Ορθόδοξη Ρωσική Εκκλησία”, όπου κατατίθενται στοιχεία για λυσσαλέα καταδίωξη των “μεταρρυθμιστών” από τους “συντηρητικούς” και για τη θερμή υποστήριξη που παρέχει στους τελευταίους το Πατριαρχείο Μόσχας.

Ο ελληνικός σοβινισμός με τους κινέζους σοσιαλφασίστες

Ο Κλίντον επισκέπτεται την Κίνα και η Ελλάδα την ανακηρύσσει τιμώμενη χώρα στην 63η Διεθνή Έκθεση της Θεσσαλονίκης που θα πραγματοποιηθεί από τις 5 έως τις 14 Σεπτεμβρίου. Κατά τη διάρκεια παρουσίας της γενικής έκθεσης του Σεπτεμβρίου η διοίκηση της HELEXPO επισήμανε πως η επιλογή της ασιατικής χώρας “αποτελεί συνέχεια διμερών επαφών σε κυβερνητικό και εταιρικό επίπεδο”, ενώ αναφέρθηκε ότι εξετάζεται η διοργάνωση έκθεσης ελληνικών επιχειρήσεων στη Σαγκάη. Ο Πάγκαλος δουλεύει εδώ και καιρό τη σύνδεση με το ρωσοκινέζικο άξονα

Ελλάδα και Κλίντον μαζί για να βοηθήσουν τους σφαγείς της Τιεν Αν Μεν να συνεχίσουν το “ιερό τους έργο”.

Ρωσία-Τζουγκάνοβιτς

Από τον καιρό ακόμη της οξύνσης του Βοσνιακού, όταν όλοι πίστευαν πως η συμπόρευση Μόσχας-Μιλόσεβιτς ήταν στρατηγικού χαρακτήρα, η ΟΑΚΚΕ επέμενε πως η σύμπλευση αυτή, τουλάχιστον από την πλευρά της Μόσχας, ήταν τακτική και πως στρατηγικά η Ρωσία ήθελε να τον ρίξει και να ανεβάσει στην εξουσία έναν πιο “δικό” της, όπως τον Πάνιτς ή τον Ντράσκοβιτς.

Το ότι έτσι είχαν τα πράγματα φάνηκε με τον καιρό, ιδιαίτερα τώρα τελευταία με το ζήτημα του Κόσοβου, όπου η Ρωσία ψήφισε στον ΟΗΕ υπέρ των κυρώσεων κατά της Γιουγκοσλαβίας.

Φάνηκε όμως και σε μια άλλη περίπτωση: Είναι η υπονόμευση της εξουσίας του Μιλόσεβιτς από τον αντίπαλό του πρόεδρο του Μαυροβούνιου Τζουγκάνοβιτς, το Δούρειο Ίππο της Ρωσίας μέσα στη γιουγκοσλάβικη ομοσπονδία.

Αυτή την εκτίμηση έρχεται να επιβεβαιώσει ένα άρθρο στην “Ελευθεροτυπία” (21-6-98), στο οποίο, κάτω από τον εύγλωττο τίτλο “Ρωσικό Παρόν”, γράφονται τα εξής:

«Αλλά και ο Μιλόσεβιτς δεν είναι στα μάτια των Ρώσων αυτός που στο πρόσωπό του ενσαρκώνεται η έννοια του “σέρβου αδελφού”. Στη Μόσχα το ξέρουν ότι ο γιουγκοσλάβος πρόεδρος, “τέρας αγνωμοσύνης” απέναντι στη Ρωσία, έχει μια “ανομολόγητη επιθυμία”: να εντάξει τη χώρα του στο ΝΑΤΟ. “Αληθινό φίλο της Ρωσίας” θεωρούν τον πρόεδρο του Μαυροβούνιου Μίλο Ντζουγκάνοβιτς, τον πιο επικίνδυνο πολιτικό αντίπαλο του Μιλόσεβιτς, τακτικό τελευταία επισκέπτη της Μόσχας...»

Νομίζουμε πως το πράγμα μιλάει από μόνο του και δε χρειάζεται να προσθέσουμε εμείς τίποτε παραπάνω.

